

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 621

DEN MARTELDODD ONTSNAPT

20 Cent

Hij zag dadelijk tegenover de deur een toestel, dat er wel een weinig uitzag als een martelbank.

NIEUWE SERIE.

DEN MARTELDODD ONTSNAPT.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

De vlucht van Hansen.

Het was omstreeks vier in den morgen toen een kleine maar blijkbaar zeer snelle auto in groote vaart langs den weg reed, die van de Noordelijkste wijken van New-York in de richting van de rivier voert naar een nieuwe wijk, bestemd om er een villa-dorp van te maken, maar die op het oogenblik nog slechts in een staat van wording verkeert, en ternauwernood bewoond is.

De huizen zijn er klein, en ver van elkander gelegen, maar de grond is er daarentegen peperduur, zoodat alleen rijke lieden kunnen genieten van de wetenschap, in de vrije natuur, en toch onder den rook van hun geliefdkoosde wereldstad te wonen, waarheen een snelle auto hen binnen een half uur kan brengen. In den kleinen wagen zaten twee mannen, van wie één, een neger van geweldigen lichaamsbouw, achter het stuurwiel had plaats genomen.

Wij zullen de lezers niet lang in het onzekere laten betreffende de persoonlijkheid van die twee mannen.

De een was Raffles, in gedachten verzon-

Raffles 621.

ken, die blijkbaar van ernstigen aard waren en de man, die de auto met zulk een vaste hand bestuurde was zijn trouwe helper, de chauffeur Henderson, voor deze gelegenheid als neger vermomd.

En het was een zeer ernstige gelegenheid!

Want het avontuur dat zij dezen nacht beleefd hadden had den derden man in dit onafscheidelijke trio weleens het leven kunnen kosten.

Inderdaad, Charles Brand zat niet in den wagen!

In den strijd tegen een der bloeddorstigste leden van het genootschap van het Kwade Oog, die in dien nacht zijn hoogtepunt bereikt had, en die geëindigd was met den vreeslijken dood van vier kapiteins en een Hoofdkapitein, terwijl een zesde krankzinnig was geworden, had ook Brand om zijn leven moeten vechten, en in de worsteling tegen het water, dat met onweerstaanbare kracht de kelders en onderaardsche gangen was binnengestroomd van het huis, waarin de bende John

Raffles had willen lokken, teneinde hem op afschuwelijke wijze van het leven te berooven werd de jonge man vrij ernstig gekneusd, en zijn heele lichaam vertoonde bloedende schaafwonden, zoodat het noodig werd geoordeeld hem aanstonds naar een ziekenhuis te vervoeren, waar hij in het bijzijn van Raffles onderzocht werd en verbonden.

De dienstdoende geneesheer verklaarde, dat vervoer van den gewonde op dit tijdstip nog niet geraden was, en daar Raffles, zelf een kundig geneesheer, van dezelfde meening was, en verder de aanwezigheid van een gewonde in het afgelegene huis in de nieuwe villa-wijk niet wenschelijk achtte, wyl hij daar nog steeds in den kelder een man gevangen hield, die tot de bende behoorde, en pas dienzelfden dag aan de politie zou worden overgeleverd, zoo stemde hij er in toe, zich voor dien enkelen nacht van zijn trouwen vriend te scheiden, ofschoon het met een zwaar hart geschiedde, want Raffles besefte maar al te goed, dat de afwezigheid van den moedigen, schranderen Brand een groote verzwakking beteekende in den ongelijken strijd tegen de misdadigers van New-York.

En zelf nog ontdaan bij de herdenking van het verschrikkelijke voorval in het huis van Bernard Fowler, die gevallen was in den put, welken hij voor Raffles had gegraven, aanvaardde Raffles dus, na zich te hebben overtuigd, dat het den gewonden Brand aan niets zou ontbreken, met Henderson de terugreis naar het landhuis, dat hij, nadat de verf nauwelijks droog was, eenige weken geleden gehuurd had, met het vaste voornemen, Brand zelf te verplegen in dat huis, zoodra zijn toestand het veroorloofde.

Zij zouden nog slechts een tiental minuten te rijden hebben, toen Henderson, die de overpeinzingen van Raffles niet had durven storen, eindelijk vroeg:

„Mag ik een opmerking maken?”

„Ga je gang Henderson!” antwoordde Raffles, zich met geweld ontworstelend aan de herinneringen van dien nacht, die zich nog steeds aan hem wilden opdringen.

„Gij zijt immers voornemens, dien bende-kapitein, dien Arne Hansen nog vandaag aan de politie over te leveren?”

„Vandaag nog, James!”

„Maar vreest gij dan niet, dat hij aan zijn makkers aanstonds onze verblijfplaats zal verraden, zoodra hij er kans toe ziet?”

„In de gevangenis, James?” vroeg Raffles glimlachend.

„Mylord, wij weten immers wel, dat die schurken allerlei middeltjes hebben om zich met elkander in verbinding te stellen! Hij wordt ook niet aanstonds naar de gevangenis gebracht, maar eerst naar het bureau van politie. Daar zitten de cachotten meestal vol gespuis, en het zal hem gemakkelijk vallen, met behulp van de tik-taal alles wat hij weet mede te deelen aan anderen, die gelukkiger zijn dan hij, en een uur, een dag, een halve week later weer zullen worden vrijgelaten. Ik hoop dat Mylord het mij niet kwalijk neemt dat ik. . . .”

„In het geheel niet, James,” viel Raffles hem in de rede. „Het bewijst mij immers, dat je met hart en ziel bij onze kleine onderneming bent! Maar stel je gerust, Hansen zal niets mededeelen, omdat hij niets mede te deelen heeft! Het was volkomen donker, toen wij ons bijna een week geleden van hem wisten meester te maken, wij hebben hem toen in een geheel gesloten auto gezet, ik heb hem een onschadelijke injectie toegediend, die hem verstuftte, zonder zijn bewegingsvrijheid al te zeer te belemmeren, en daar het ook nog donker was, toen wij de villa bereikten, kan hij onmogelijk, al was het slechts bij benadering, geweten hebben, waarheen hij gevoerd zou worden.”

„Maar Mylord, als de politie hem komt afhalen, dan kan hij toch om zich heen zien, hij kan den weg bepalen, dien de politie-auto aflegt!” riep Henderson verschrikt uit.

„Daaraan heb ik gedacht, James,” hernam Raffles glimlachend, „en daarom zal ik de politie niet voor vanavond uitnoodigen, hem te komen halen. Ik zal den dienstdoenden inspecteur voorts verzoeken alle voorzorgsmaatregelen te nemen!”

„Dat noem ik bij den duivel te biecht gaan!” riep de brave reus op een toon van ongerustheid. „Ik ben van meening dat de politie ook eigenlijk maar niet moest weten waar wij ons ophouden.”

„Maak je maar niet ongerust, Henderson, de politie zal zich nog wel eens bedenken alvorens zij mij een stroobreed in den weg legt. Zij heeft mij voor het oogenblik nog al te zeer noodig, en denkt er niet aan, de kip te slachten die de gouden eieren legt! Wat er later kan gebeuren, dat kan moeielijk worden voorspeld, ofschoon ik het toch wel meen te weten! Het woord dankbaarheid zal men niet vinden in het woordenboek van den Heiligen Hermandad en zoodra zij mij niet meer noodig hebben, zoodra zij kunnen zeggen dat het gevaar geweken is, zullen zij wel niet aarzelen mij te

laten boeten voor.... eenige kleinigheden, inbreuken op de wetten, die ik hier nog altijd op mijn debet heb! Maar tegen dien tijd zal ik wel zorgen buiten het bereik te zijn van die ondankbaren!"

Eenige minuten bleef het stil, de ballonbanden snorden gonzend over den splinternieuwen weg, glad als een billardlaken.

In het Oosten begon het langzaam te dagen.

De vormen van de huizen en de boomen, de lage heuvels en de boschjes begonnen zich duidelijker af te teekenen.

Alles wees op de nadering van een stralend mooien Septemberdag. De dauw glinsterde als parels in het licht van de groote, koperen lantaarn, de vogels ontwaakten, om aanstonds jubelend de zon te gaan begroeten, de wilde rozen geurden reeds doordringend, de gansche natuur ontwaakte.

Toch was er nog geen sprake van het minste sprankje zonnelicht toen de auto de laatste bocht omsloeg, en de omtrekken van het landhuis zich onduidelijk afteekenden tegen den reeds lichter wordenden ochtendhemel. Een afstand van nauwelijks honderd meters scheidde de auto nog van het huis toen de wagen een kleine slingering maakte, een oogenblik nadat zich een luide knal had laten hooren. Een van de banden had zich begeven.

En slechts aan zijn groote stuurkunst was het te danken, dat Henderson de auto op den weg wist te houden. Hij bracht de auto zoo snel mogelijk tot staan, en mopperde:

„Een splinternieuwe band! En een weg als een billard! Het spijt mij, Mylord, ik heb misschien te hard gepompt.”

„Dat zullen wij wel eens zien!” zeide Raffles kortaf.

Raffles was een man, voor wien in sommige gevallen kleinigheden niet bestonden.

Hij was sedert een paar weken in een strijd op leven en dood gewikkeld met de vreese-lijkste bende, welke de geschiedenis der criminologie ooit heeft gekend, die thans machtiger en omvangrijker dan ooit scheen te zijn, en welker leden een duren eed hadden gezworen hem uit den weg te ruimen. Nog dienzelfden nacht zou hij als slachtoffer zijn gevallen van een lathartigen aanslag, wanneer zijn eigen sluwheid en de stoutmoedigheid van Brand, die zich in plaats van den gevangen Hansen naar een bijeenkomst van bende-kapiteins had begeven, dit niet belet hadden. Hij wist dat zijn leven ieder uur, iedere minuut gevaar liep, zijn aandacht was steeds gevestigd op de mogelijkheid, reeds de volgende seconde om

zijn leven te moeten vechten, en daarom had het minste voorval, dat maar even iets onge-woons vertoonde, aanstonds zijn volle op-merkzaamheid.

Hij was hier vlak bij zijn huis, het was nog donker, op een volkomen nieuwen, vlakken weg sprong een band, die ook splinternieuw was, en van de beste soort.

Een ander had dit misschien als een onge-lukkig toeval beschouwd, maar in dezen tijd geloofde Raffles niet al te veel aan toevallen.

Niet zoodra stond de auto stil, of Raffles stapte er uit, liep achter den wagen om en onderzocht bij het schijnsel van het Spotlight den gesprongen achterband.

Hij zag onmiddellijk een zeer groote, buitengewoon dikke glasscherf, die hij er niet zonder moeite uittrok.

Hij bekeek de scherf aan de achterpunt, zij was van dik, groen glas, en zeer waarschijnlijk afkomstig van een flesch. Er waren een paar gegoten letters op zichtbaar, die blijkbaar deel uitmaakten van een firmanaam.

Raffles liep snel den weg nog een twintig meter terug, met het looplampje in de hand, en het licht daarvan verried hem, dat de ge-heele weg over een strook van ruim een meter breedte als het ware bezaaid was met schroeven en spijkers, maar vooral met glasscherven van dezelfde soort als hij er nu een in de hand hield.

Hij raapte nog snel een paar op, zocht naar de letters, en even trokken zijn wenkbrauwen zich samen.

Hij liep haastig naar de auto terug en zei op zachten toon tot Henderson die nu ook den gesprongen band onderzocht:

„Het was opzet, James! De weg is bestrooid met glasscherven.”

„Opzet Mylord?” riep de reus verschrikt uit. „Weet ge dan dat het juist op ons gemunt was?”

„Op wie anders? Welk doel zouden die glasscherven anders hebben? Wij werden in dit huis terug verwacht, en deze nieuwe zij-weg wordt voorloopig alleen bereden door de bewoners van deze huizen, die nog zeer schaars zijn.”

„Maar als gij gelijk hebt, Mylord, dan zou dat beteekenen, dat de schurken te weten zijn gekomen, dat gij in dat huis woont!” fluisterde Henderson, terwijl hij snel om zich heen keek, met de hand reeds in den zak, waar hij zijn kleine browning bewaarde.

„Dat vrees ik ook, James!” hernam Raffles op zachten toon. „En daar zij het onmogelijk

anders kunnen weten dan door een mededeeling van kapitein Hansen, zoo moeten wij het er wel voor houden, dat hij dezen nacht heeft weten te ontsnappen, en waarschijnlijk reeds kort nadat wij drieën vertrokken waren, anders had hij niet den tijd kunnen vinden zijn vrienden te waarschuwen."

"Maar hoe is dat mogelijk, Mylord!" riep Henderson met nauwelijks onderdrukte woede en teleurstelling. "Hoe kan iemand zich hebben bevrijd uit een kelder met een stevige deur, als hij niet in verbinding staat met Satan in persoon?"

"Die kennismaking is voor een man als Hansen niet eens noodig, moet ik vreezen, James," antwoordde Raffles hoofdschuddend. "Ik heb dien Hansen altijd voor een schrandere man aangezien, maar ik schijn hem toch nog te hebben onderschat!"

"Maar is het niet mogelijk, Mylord, dat dit alles toch maar toeval is?"

"We zullen het spoedig genoeg weten," antwoordde Raffles kortaf, "Zij hebben ons waarschijnlijk willen scheiden, meenende dat ik dien korten afstand wel te voet zou afleggen, terwijl jij zou trachten de auto naar de garage te krijgen, alles onder voorbehoud, dat we wellicht reeds dadelijk tegen een boom te pletter waren gereden."

Nog terwijl hij sprak had Raffles van eenige poetsdoeken een soort van prop gemaakt ter grootte van een voetbal. Hij bond vlug met een eind touw, zooals Henderson onveranderlijk meevoerde in zijn wagen, een langen Engelschen sleutel kruiselings aan een meterlangen, stevigen rechten tak, dien hij langs den wegberm zag liggen, op ongeveer een decimeter van het uiteinde, stak op dat uiteinde den grooten bal van poetskatoen, dekte deze met zijn eigen hoogen hoed en hing over den Engelschen sleutel een van de reisdekens.

Hij had nauwelijks een volle minuut noodig gehad om deze soort vogelverschrikker te vervaardigen, waarbij Henderson grijnslachend toekeek, en het geschiedde in de dichte schaduw van een hoog boschje eikenhout, en verborgen door de auto.

"Verwissel zoo snel je kunt het wiel, Henderson, misschien hebben wij de auto wel dadelijk noodig. Ik zou echter niet gaarne aan den haal gaan, want er zijn in dat huis nog enkele dingen, die ik niet graag zou willen missen, een kleine kist met pruiken, baarden, legitimatiebewijzen en andere nuttige zaken, om van het geld nog niet eens te spreken, dat wel

is waar goed verborgen is, maar door goedgeoefende speurders toch wel gevonden kan worden."

Nog terwijl Raffles sprak, had Henderson den cric onder de achteras geplaatst, den kleinen wagen aan eene zijde opgevijzeld, en het wiel met den gesprongen band losgemaakt.

Raffles keek nog even toe, hoe hij het reservewiel losgespte, en vervolgde toen:

"Als je met dat wiel gereed bent, maak dan een gedeelte van den weg schoon, zoodat wij desnoods aanstonds kunnen wegrijden, zonder gevaar te loopen dat wij weder een band stuk rijden over die glasscherven. En à propos, dat glas is afkomstig uit onzen kelder! Er zat sodawater in, en de flesschen waren afkomstig van een pas onlangs gestichte firma. En nu zullen wij eens zien of wij in deze stilte niet wat leven kunnen brengen."

"Wat moet ik doen, Mylord?"

"Niets Henderson, wachten totdat ik terugkeer!"

"En als er iets gebeurt, mylord, moet ik u dan niet te hulp komen?"

"Als ik je hulp noodig heb zal ik je wel roepen! En wordt er geschoten, nu, dan hebben wij althans zekerheid! Wij zullen dan onmiddellijk de politie telefoneeren en het overige nu maar eens aan haar overlaten, want ik gevoel weinig lust, in deze omgeving vol boschjes en greppels, stapels steenen en planken van huizen in aanbouw den strijd aan te binden met misschien een dozijn bandieten! Tot straks, Henderson!"

Raffles vatte de primitieve pop, stak haar boven zijn hoofd en liep in diep gebogen houding langs den kant van den weg voort in de richting van het huis.

Terwijl hij voortliep, hoorde hij hoe Henderson haastig den wagen opvijzeld, en zich gereed maakte, het wiel met den gesprongen band door een ander te vervangen, hetwelk met riemen op de treeplank was bevestigd.

Hij had nauwelijks twintig stappen gedaan, en een punt bereikt waar het struikgewas iets lager groeide, of er klonk van den kant van het huis een schot, klaarblijkelijk uit een geweer of een karabijn gelost, en heel even trilde de tak in de hand van Raffles.

"Mooi zo! ik ben blij dat het niet mijn eigen hoofd is, zij schieten goed en raak, want de kogel is dwars door mijn poetskatoen gegaan!" bromde Raffles zachtjes voor zich heen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Twee tegen twaalf.

Raffles had onmiddellijk den stok voorover doen nijgen, en een zwakken kreet geslaakt als iemand die doodelijk gewond is.

Hij lag nu op een knie, strak turend door het lage kreupelhout en gereed om te vuren met zijn colt, die hij onmiddellijk gegrepen had.

Henderson had op het hooren van het schot onmiddellijk zijn wagen in den steek gelaten en was komen toesnellen, maar Raffles riep hem op fluisterenden toon toe:

„Herstel eerst den band, en kom dan pas bij me, met je browning. Jij bent zoo groot dat ze je onmiddellijk zouden zien en neerleggen. Ik zal hen wel zoolang ophouden.”

Maar de reus was blijkbaar al gezien, want een tweede schot, droog en scherp, en dat als een zweepslag klonk, verbrak de stilte van den morgen, en de kogel floot hem op nauwelijks eenige centimeters afstand langs het hoofd.

Haastig ijlde hij terug, bracht het reserve-wiel op zijn plaats, draaide de asmoer aan, en haalde de cric onder den wagen weg.

Maar hoe vlug hij dat ook gedaan had, het vuurgevecht was reeds ontbrand, en Raffles had zich plat op den grond moeten neerwerpen.

Er waren daarginds zeker wel een vijf of zes bandieten, hetgeen was af te leiden uit het onophoudelijk geratel der repeteerpistolen en zij kwamen naar het scheen voortdurend naderbij, zeker in de overtuiging, dat zij een van de beide mannen reeds gedood of althans buiten gevecht gesteld hadden.

Raffles bewees hen spoedig het tegendeel.

Hij schoot op het oogenblik, dat hij in de steeds afnemende duisternis een gedaante snel over den weg zag ijlen, en al was het maar een schot op goed geluk, het was raak.

De getroffen slaakte een rauwen kreet, maakte als het ware een luchtsprong en viel

neer op den weg, waarop zich een vormlooze massa afteekende.

Iets verder klonk een waar gebrul en nog sneller knetterden de schoten, in doller woede afgevuurd, zoo maar in het wilde, en eensklaps riep een woeste stem vloekend:

„Dat alles is jouw schuld, Jim! Wat had je zoo ontijdig op hem te schieten? Als we rustig hadden gewacht, zou hij nou binnenshuis zijn! Hij is net zoomin dood als jij of ik! Vervloekte domkop, je zult je die stommitieit bezuren, daar kun je staat op maken!”

Alweder bewees Raffles dat hij het land der levenden nog niet verlaten had, want de volgende seconde schoot hij in de richting vanwaar hij de kwade stem hoorde, en deed haar onmiddellijk zwijgen.

Nu werd het eensklaps volkomen stil.

Henderson had zich bij Raffles gevoegd, na zelf reeds een paar maal te hebben gevuurd in den richting waar hij beweging meende te bespeuren, en vroeg nu op fluisterenden toon:

„Wat voeren de schurken uit, Mylord?”

„Ik kan het je niet zeggen, James, maar zij hebben natuurlijk weinig goeds in den zin! De man die mij een kogel door het hoofd schoot schijnt een beetje voorbarig te zijn geweest, want zij verwachtten dat zij mij in de val hadden kunnen laten loopen. Nu beramen zij een nieuw veldtochtsplan en ik denk dat het op een omsingeling uitdraait.”

„Dan moeten zij zich haasten, Mylord, want het begint al licht te worden en er is hier niet heel veel gelegenheid om dekking te zoeken.”

„Dat is er helaas wel, Henderson,” hernam Raffles. „Er zijn steenstapels, er zijn zandhoopen, er zijn eenige dikke boomen, om van het struikgewas langs den weg nog niet eens te spreken. Ik geloof dat wij het verstandigst doen, de partij hier gewonnen te geven, en eenvoudig de politie te waarschuwen. Die kan dan, wanneer zij dat verkiest, een klopjacht op de bandieten gaan houden!”

Raffles wilde zich al uit zijn liggende houding verheffen, toen een kogel die hem rakelings voorbij floot hem waarschuwde, dat men wist waar hij zich bevond, en dat iedere beweging met levensgevaar gepaard ging.

Het werd elk oogenblik lichter, en voorloopig behoefde de bandieten nog niet te vreezen, dat zij in hun bedrijf gestoord zouden worden.

De streek is daar zeer eenzaam, en de eerste werklieden zouden in het ongunstigste geval toch pas over anderhalf uur verschijnen.

En waar de huidige New-Yorksche bandieten zich zelfs niet ontzien om op klaarlichten dag in het hartje van de stad juweliers en bankzaken te plunderen, zoo zouden zij zich zeker bitter weinig bekommeren om de aanwezigheid van een handjevol arbeiders, nu het hier zulk een grootsch doel betrof als het onschadelijk maken van John Raffles.

Raffles zag zelf heel goed in, dat zijn kansen ditmaal tamelijk ongunstig stonden, en zelfs slechter werden naarmate de nacht week voor het gloren van den dag.

Want weliswaar zou hij zijn aanvallers beter kunnen zien, maar ook het tegendeel was het geval, want de schurken hadden verreweg de overhand, niet alleen wat hun aantal betreft maar ook wat aangaat hun stelling.

Zij waren nu blijkbaar bezig, een soort omtrekkende beweging uit te voeren, die over een kwartier voltooid kon zijn en dan zouden de beide mannen moeite hebben, zich te verdedigen, want zij hadden geen enkele andere dekking dan een ijle strook kreupelhout en in het uiterste geval de auto, die alleen nog maar bruikbaar was in geval de vijand zich niet zou verspreiden, hetgeen hij nu juist wel deed!

De toestand was dus hachelijk te noemen, want het leek onmogelijk, de politie tijdig te waarschuwen. Wanneer Raffles zijn arm maar ophield werd er geschoten, en het was duidelijk dat er ergens een scherpschutter verborgen moest zijn die met een geweer gewapend was.

De auto stond wel twaalf meter achter hen. Die afstand leek zeer kort, en toch beteekende het zelfmoord, te willen trachten erheen te snellen, erin te springen, en er mede weg te rijden.

Want over enkele minuten zou de zon boven de kim rijzen, en reeds nu kon men alle voorwerpen tot op een paar honderd meter afstand duidelijk onderscheiden.

Een goed schutter, met een repeteergeweer gewapend, zou weinig moeite hebben, de beide

mannen te treffen op dien langen weg van twaalf meter, waarvan iedere centimeter den dood kon beteekenen.

De twee mannen hadden zich zoo ver mogelijk naar den kant van het kreupelhout geroold, hetwelk althans nog eenige beschutting bood.

Zij zouden zich ook wel achter de heg kunnen verbergen, maar dat zou hun toestand weinig verbeteren, want de bandieten zouden den kring hoe langer hoe nauwer sluiten, ten slotte zou hun schuilplaats ontdekt worden van den anderen kant af, en een goed gericht schot zou de zaak beëindigen.

Terwijl de hersens van Raffles snel werkten om naar een uitweg te zoeken, viel zijn blik op den telefoonpaal, die zich op nauwelijks twee meter afstand van hem verhief, aan den anderen kant van de dunne strook kreupelhout.

En hij overwoog, wanneer hij slechts den draad kon bereiken van dien houten paal, die daar zeker slechts bijwijze van noodhulp was neergezet, zooals meer in splinternieuwe wijken het geval is en die ternauwernood vijf meter hoog was, dan zou hij in staat zijn, naar de stad te telefoneeren, want Raffles reed nooit uit, in omstandigheden als deze, zonder in zijn auto het eenvoudige instrument mede te nemen, hetwelk de beampten van de elektrische Centrale, met een eigenaardig maar treffend juist woord een „Melker" plegen te noemen. Het is eigenlijk niets anders dan een stel telefoonhoorns voorzien van goed geïsoleerde korte draden, die met een klemschroef aan de telefoondraad kunnen worden verbonden, die op deze manier „gemolken" wordt.

In den paal klimmen? Er kon natuurlijk niet aan worden gedacht. Raffles zou hem nog nauwelijks hebben kunnen omklemmen, of een kogel zou hem getroffen hebben.

Wat het luistertoestel betreft, dat bevond zich gelukkig in de groote tasch met instrumenten, die Henderson met zich had meege-sleept zonder zelf echter goed te weten welk nut hij er van zou kunnen hebben.

In dat groote valies, waarin de reus van alles bewaarde, was ook een rol dik koperdraad, van wel tien meter lengte, dat wist Raffles heel nauwkeurig, maar wat kon hij er mee uitrusten wanneer het hem onmogelijk was in den paal te klimmen?

Hij besloot een kleine proef te nemen.

De pop lag nog altijd onder het bereik van zijn hand, hij greep haar en begon er voorzichtig mee verder te kruipen.

Aanvankelijk gebeurde er niets, en de schurken schenen hem op die plek niet te kunnen zien, maar nauwelijks had hij, bij den voet van den houten telefoonmast aangeland, den vogelverschrikker met een snelle beweging omhoog geheven, of een met doodelijke juistheid gerichte kogel sloeg hem het ding bijna uit de hand.

Hij gooide het nu volkomen nutteloos geworden voorwerp met een lachje hoog in de lucht, en dadelijk klonk er in de verte een kreet van woede en teleurstelling, en snel achter elkaar kraakten drie schoten, die geen andere schade aanrichtten dan dat zij een regen van eikels en bladeren op de twee mannen deden neerkomen.

Het was nu heel duidelijk, midden in het kreupelhout waren zij betrekkelijk veilig, maar zoodra zij zich verhieven, hun hoofden boven het boschje staken, zouden zij vallen als slachtoffers van de bekwaamheid van den goed verborgen scherpschutter die waarschijnlijk opzettelijk voor deze onderneming was medegenomen.

Raffles dacht nog even na, en toen gleed er een glimlach over zijn gelaat.

„Geef mijn tasch eens hier,“ fluisterde hij bijna onhoorbaar.

Henderson tastte achter zich, en trok het zware valies, zonder dat zich iets bijzonders voordeed naar zich toe.

Raffles opende het voorzichtig, en nam er den rol rood koperdraad uit.

Het was draad van vier millimeter dikte.

Hij begon het met groote behoedzaamheid te ontrollen, en had al spoedig een stuk van ongeveer een meter volkomen recht gebogen.

Hij greep een zware buigtang, en boog een haak aan het uiteinde van den draad.

Henderson volgde zonder een woord te spreken, maar met een verbaasden blik in zijn trouwe hondenoogen hetgeen Raffles deed, totdat een breede grijnslach zijn mond spleet. Hij had begrepen!

Raffles was bij den voet van den telefoonpaal neergeknield, en nu stak hij telkens een eind van den draad rechtbuigend, deze langs den paal omhoog, zoodat hij daar steun aan vond.

Wel is waar bestond het gevaar, dat de draad, wanneer hij eenmaal een zekere lengte overschreden had naar den anderen kant zou ombuigen, maar dit onderving Raffles, door de draad niet geheel en al recht te maken, maar hem een flauwe kromming te geven, zoodat hij

met een zekere spanning tegen het hout van den dikken paal rustte.

Met kloppend hart zag Henderson toe, hoe de roodkoperen draad, nu en dan even loszweepend langzaam tegen den paal als het ware opkroop.

Want het gevaar bestond, dat de schurken den draad zouden zien!

De zon was zoeven opgekomen, en deed het nieuwe koper schitteren als goud.

Maar de bandieten hadden waarschijnlijk nog niet geheel en al hun omtrekkende beweging volbracht, want vijf meters draad waren reeds naar boven gekropen, voor er iets bijzonders gebeurde.

De haak bevond zich slechts op weinige centimeters van den porceleinen isolator, waarom de eenige telefoondraad gewikkeld was, toen de schurken eindelijk opmerkzaam werden gemaakt op hetgeen er gebeurde door het fonkelen van de zon in het koper.

Hier en daar werd geschreeuw gehoord, geweren en repeteerpistolen gingen knetterend af, en drie of vier kogels raakten den paal op manshoogte.

Er behoorden sterke zenuwen toe, om desondanks het werk voort te zetten, maar Raffles had ze, en zonder dat zijn hand een oogenblik trilde schoof hij den draad nog wat hooger, en trachtte den haak over den telefoondraad te doen glijden.

Driemaal mislukte het, en de laatste maal dreigde de draad zelfs in het midden om te knakken, maar den vierden keer wist Raffles de haak om den draad te krijgen... het contact was gemaakt!

De vijand scheen zeer goed in te zien, wat de gevolgen van deze manoeuvre konden zijn, want het vuren klonk nu alsof er met mitrailleurs geschoten werd, en het was duidelijk dat er niet vijf of zes, maar op zijn minst tien of twaalf leden van de bende moesten zijn, die zich hierheen hadden begeven om Raffles onschadelijk te maken.

Vijf, zes kogels doorboorden den paal, sommige gevaarlijk dicht bij den grond, en Henderson en Raffles waren genoodzaakt, zich plat ter aarde te werpen en in die houding met koortsachtige haast verder te werken.

Want zij begrepen wel, dat de vijand hun toeleg doorzien had, en aanstonds tot den algemeenen aanval zou overgaan, al zou dat ook aan enkelen het leven moeten kosten.

De beteekenis van den koperen draad kon onmogelijk worden misverstaan.

Raffles had intusschen snel het luisterap-

paraat te voorschijn gehaald, en met de klem-schroeven verbonden aan den koperen draad, nadat hij die met de kniptang een voet boven den grond had afgesneden.

Hij bracht den hoorn aan het oor, en vernam eerst volstrekt niets dan een verward geruisch, toen stemmen die door elkaar spraken, een luide lach, een geluid dat op snurken geleek. . . .

Aan dit alles kwam spoedig een einde toen hij op zijn beurt begon te spreken en telkens opnieuw aansluiting verzocht met het hoofdbureau van politie.

Er verliepen echter wel vijf kostbare minuten, gedurende welke het vuren steeds bleef aanhouden, alvorens een beambte op het schakelkantoor van de wijk begreep wat er gaande was, de telefoonlijn voor een oogenblik buiten werking stelde en toen overschakelde naar het hoofdbureau van politie.

Een halve minuut later had Raffles medegedeeld in welke toestand hij was en waar hij zich bevond, en de toezegging gekregen dat onmiddellijk een groote politiemacht zou worden gezonden die met de bandieten zou afrekenen.

Met een tevreden lachje legde Raffles de „melker” uit de hand. Zij behoeften het nu nog slechts twintig minuten uit te houden, waarschijnlijk zelfs niet meer dan een kwartier, totdat de politie ter plaatse zou zijn.

Maar aan den anderen kant begrepen de belegeraars evenzeer, dat zij zich zouden moeten haasten, nu het plan van hun doodsvijand blijkbaar gelukt was, en hij de politie had kunnen waarschuwen. Want het vuur nam in hevigheid nog toe, zonder dat de bandieten zich in het minst schenen te bekommeren om het feit, dat het nu klaarlichte dag was, en dat ook de omwonenden, al waren hunne huizen op vrij verren afstand gelegen, het schieten hadden moeten hooren, en op hun beurt de politie hadden kunnen telefoneeren.

De toestand werd bijna onhoudbaar want de kogels kwamen hoe langer hoe lager, en een schuilplaats was er op deze plek niet.

„Zouden wij ons niet kunnen ingraven, mylord?” vroeg Henderson grimmig. „Die schobbejakken zullen ons nog door en door schieten, als een zeef, als het op die manier nog vijf minuten voortgaat!”

„En waarmee zou je dan wel willen graven, Henderson?” vroeg Raffles schouderophalend. „Toch zeker niet met je handen?”

„Als het niet anders zou gaan, waarom niet,

Mylord?” hernam de reus. „Maar ik heb iets beters dan mijn handen, dit!”

Hij had in het groote valies gegrepen en haalde er nu een dik stuk blik uit, ruim twee decimeter in het vierkant.

„Dit kan heel goed gebruikt worden, bij wijze van schop! Als Mylord hier en daar de struiken zou willen wegruimen”

Raffles begreep dat er geen keus was, want de kogels vielen nu zóó dicht, en floten op zulk een korten afstand over hun hoofden heen, dat ieder oogenblik voor hen het laatste kon zijn. Hij begon haastig, met zijn handen en met de hulp van zijn stevig zakmes hier en daar de struiken op te ruimen, en intusschen stak Henderson zoo snel hij maar kon telkens en telkens opnieuw zijn geïmproviseerde schop in de aarde, en begon een half cirkelvormigen wal op te werpen, die met elken schep wat hooger werd, en langer.

Binnen vijf minuten hadden de twee mannen een soort borstwering vervaardigd van bijna een meter dikte, en een halven meter hoog.

En het was hoog tijd, want zij konden duidelijk de doffe klappen hooren waarmede de revolverkogels in den aarden wal smoorden.

Zij lagen nu betrekkelijk beschut, en wachtten er zich wel voor, hun hoofd boven deze borstwering uit te steken, en slechts nu en dan boog Raffles zich een weinig ter zijde, en nam door het struikgewas heen, den toestand vliegensvlug op.

Hij zag niemand, maar hier en daar kon hij takken zien bewegen, op een wijze, die aantoonde, dat zich daar iemand moest bevinden. Hij schoot vlug zijn revolver af, en trok zich dan haastig weer achter den beschuttenden wal terug.

Zoo bleef de toestand nog ongeveer vijf minuten en toen schenen de bandieten in te zien dat zij er, hoe dan ook, een einde aan moesten maken.

Even zweeg het vuren, maar het was de stilte, die aan den storm voorafging.

Want plotseling, zeker op een vooraf afgesproken sein, doken er van alle kanten mannen op, die toestormden op de plaats, waar Raffles en Henderson zich hadden verschanst.

Zonder een oogenblik zijn kalmte te verliezen, ofschoon hij begreep, dat hun leven aan een zijden draad hing, beval Raffles met rustige stem:

„Niet schieten, tenzij je zeker bent van je schot, Henderson! Jij neemt den linkervleugel, ik neem den rechter voor mijn rekening.”

Het waren acht of negen mannen, die daar kwamen aanloopen. Twee hunner wisten zeker niet nauwkeurig waar zich de plek bevond, die Raffles had uitgekozen, als zijn hoofdkwartier, want zij liepen een verkeerde richting uit, vloekend en in het wilde schietend.

Raffles had zijn Colt juist opnieuw geladen, en dus zeven schoten tot zijn beschikking.

Hij wachtte tot op het gunstigste oogenblik, mikte rustig, en legde de twee bandieten met even zooveel goedgerichte schoten neder.

Er ging een zwaar gebrul van woede op, en toen Henderson nog een derden man velde, die als een dolle zijn repeteer-pistool leegschoot — toen scheen er een oogenblik verwarring in de vijandelijke gelederen te ontstaan. Allen wierpen zich tenminste weer neder, dol van woede over de mislukking van den aanval. Er was nog slechts een enkel hoofd te zien, maar Raffles deed het aanstonds verdwijnen, door den hoed weg te schieten die zich op dat hoofd bevond.

„Het wordt een geregelde infanterie-aanval, Mylord!” schreeuwde Henderson, opgetogen over dit eerste, gelukkige resultaat der door Raffles gevolgde taktiek. „Zij zullen wel zoo verstandig zijn, denk ik, niet nog eens te beginnen!”

„Wat zij doen is louter krankzinnigheid, James!” zeide Raffles schouderophalend. „Het is juist hetzelfde als in den oorlog, een aanval te ondernemen, zonder een grondige voorbereiding met grof geschut! Maar stil eens — het is me alsof ik daar in de verte — hoor jij niets?”

Henderson luisterde scherp toe, en antwoordde op levendigen toon:

„Dat moet de politie zijn! Ik hoor automobielhoorns!”

De bandieten hadden het blijkbaar ook reeds gemerkt, want er ontstond weer beweging in het struikgewas. Een der vijanden snelde als een haas over den weg, op gevaar af, bij die onderneming te worden neergeschoten, en geen volle minuut later hoorden Raffles en Henderson het aanzetten van automobielmotoren.

De wagens zelve waren onzichtbaar, en stonden blijkbaar een weinig voorbij het landhuis achter een kromming van den weg.

En zij mochten zich wel haasten, want het geluid van de snel naderende politieauto's werd hoe langer hoe duidelijker, en nauwelijks een volle minuut daarna hielden drie wagens stil, vlak bij de plek, waar de kleine auto van Raffles was achtergebleven.

„Hier zijn wij, Inspecteur!” riep Raffles met heldere stem, en het hoofd boven de borstvering opheffend.

Bijna was hem dit noodlottig geworden, want op hetzelfde oogenblik, vloog een kogel hem zoo dicht voorbij, dat het projectiel een stukje huid van de kin meenam hetgeen een pijn veroorzaakte, alsof hij daar met een karwats geslagen was.

Met een woedenden schreeuw van wraakzucht schoot Henderson op goed geluk terug in de richting van een dicht boschje, vanwaar het schot geklonken had.

Een doordringende kreet weerklonk, en daarop de val van een zwaar lichaam.

In de verte echter werd eensklaps het geluid hoorbaar van een snel weggrijdende auto, en Raffles schreeuwde:

„Daar gaat het overschot, Inspecteur! Een van uw wagens zal wel voldoende zijn voor de achtervolging! Ik geloof dat wij hier met hen hebben afgedaan.”

In pijlsnelle vaart reed een der politie-auto's weer weg, de weinige vluchtende bandieten achterna.

In enkele woorden bracht Raffles den Inspecteur op de hoogte van wat er was voorgevallen, zonder zijn naam te noemen.

De Inspecteur vroeg ook niet naar dien naam, maar hij wist zeer wel, wie de man was, die hem de mededeeling deed.

Hij had zwijgend toegelusterd, en zeide, toen Raffles had uitgesproken:

„Gij hebt dat zeer knap gedaan, mijnheer! Ik maak u mijn compliment. Met uw goedvinden zullen wij eens gaan opnemen wat de jacht heeft opgeleverd.”

Met alle voorzorgsmaatregelen werd de omtrek haastig doorzocht, door agenten, allen met de revolver in de vuist, en men vond twee dooden, twee zwaargewonden, en nog een derden man, die bezig was, zijn doorschoten been te omzwachtelen, en dus niet in staat was eenigen tegenstand te bieden.

Toen hij werd weggeleid keek hij Raffles met een blik van doodelijken haat aan, en beet hem op heeschen toon toe:

„Je bent ons ditmaal nog ontsnapt, John Raffles, maar wij zullen wel eens zien wie het laatst lacht!”

„Tot je dienst!” zeide Raffles koeltjes. „Voor het oogenblik is de slag toch weer aan ons, en ik moet zeggen dat wij niet te klagen hebben over den uitslag van jullie onvoorzichtige onderneming!”

Alle bandieten, de dooden inclus, werden

in de politieauto gebracht, en daarop trad de Inspecteur weder op Raffles toe, en zeide, met een eigenaardigen klank in zijn stem:

„Het is mijn plicht, mijnheer, u hiervoor dank te zeggen, want ik heb al gezien dat twee van onze gevangenen zeer gevaarlijke sujetten zijn, naar wie wij reeds geruimen tijd zoeken. Wat later geschiedt, kan niemand weten, maar ik verzoek u mij toe te staan u de hand te drukken.”

Met een sarcastischen glimlach rustte de hand van Raffles even in die van den man, die hem misschien over weinige maanden meedoogenloos zou achtervolgen, en hij zeide met een hoffelijke buiging:

„Ik waardeer uwe bedoelingen inspecteur! Het was mij aangenaam u van dienst te hebben kunnen zijn. Mag ik zeggen, tot ziens?”

„Dat zal van de omstandigheden afhangen, mijnheer?” antwoordde de inspecteur glimlachend. „Hebt gij ons thans nog noodig?”

„Ik denk er niet aan u langer op te houden. En wanneer er plichtplegingen gemaakt moeten worden, wel, ik heb u meer te danken dan gij mij, want de toestand begon er zeer onaangenaam uit te zien! Adieu, Inspecteur, gij staat mij zeker wel toe dat ik nu naar huis ga, om mij een weinig te reinigen! Die kleine schermutseling heeft mijn kleederen niet weinig geschaad!”

De beide mannen wierpen elkander nog een zonderlingen blik toe, glimlachten, en toen ging ieder zijns weegs.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

De verdwijning van Charlie Brand.

Vijf dagen waren verstreken, na de gebeurtenissen, die Raffles bijna noodlottig waren geworden, en de toestand van Brand, was zienderoogen vooruit gegaan, zoodat hij den volgenden dag reeds weder zou kunnen terugkeeren naar het nieuwe huis, hetwelk Raffles gehuurd had, daar het andere hem wat te gevaarlijk werd. Ondanks zijn groote stoutmoedigheid achtte hij het volstrekt niet noodig, zijn leven nutteloos in de waagschaal te stellen, want natuurlijk zouden de bandieten het niet bij deze eene poging laten, maar terugkeeren, wellicht des nachts, en hij dacht er geen oogenblik aan, om een permanente politiebewaking te verzoeken.

Het tweede huis was in een geheel ander gedeelte van New-York gelegen, veel zuidelijker, echter ook aan den kant van de rivier, in een vrij wat drukkere buurt, in vergelijking althans met de in wording zijnde wijk, waar hij aanvankelijk zijn tenten had opgeslagen.

Brand had reeds den dag tevoren in den grooten tuin van het ziekenhuis mogen wandelen, en de dokter verbaasde zich over de snelle wijze, waarop zijn jong en krachtig lichaam hem door de gevolgen van zijn verwondingen had heengeholpen.

Het was reeds tamelijk laat in den middag, toen Raffles in zijn kleinen wagen stapte, dien hij ditmaal zelf bestuurde, teneinde zijn trouwen vriend een bezoek te brengen, zooals hij tot dusverre iederen dag had gedaan, telkens in een andere vermomming, en op andere uren, daar hij maar al te goed begreep dat de Bende van het Kwade Oog op de hoogte was van de verblijfplaats van Brand, en wel moest verwachten, dat zijn eenige vriend hier hem herhaaldelijk zou bezoeken. Het gasthuis werd dus door leden van de Bende bewaakt, daar kon hij staat op maken.

Het Manhattan gasthuis is zoo genoemd naar Manhattan-Island, waar het dicht bij is gelegen.

Het is een van de grootste van New-York, en voortreffelijk ingericht. Het beschikt over de beste doktoren, en het is beroemd om zijn uitnemende Kliniek, waar tal van heilkundigen van naam, die thans over de geheele wereld beroemd zijn, hun practische opleiding hebben ontvangen.

Onder het voortrijden dacht Raffles glimlachend over zijn bezoeken in dat groote gasthuis, aan drie zijden omringd door een schoonen, grooten tuin, waarin nog enkele paviljoens staan voor besmettelijke ziekten.

Het was wel vreemd! Iedereen daarginds, van den Directeur, tot het minste verpleegstertje, wist wie hij was, en toch deed iedereen alsof hij een volkomen onbekend persoon was, de eerste de beste bezoeker!

Men behandelde hem met onderscheiding, als de vriend van een patient, die een afzonderlijke kamer in de hoogste klasse had, en niemand zinspeelde ooit met een enkel woord op zijn vreemd beroep.

Natuurlijk herkende niemand hem ooit als dezelfde bezoeker, die den dag tevoren was gekomen, maar men wist dat hij het moest zijn, omdat hij altijd vroeg naar mijnheer „Burns”, onder welken naam Brand de administratie van het gasthuis gepasseerd was.

„Ja, het is zonderling!” mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij de Vier-en-twintigste Straat insloeg. „Allen weten zij dat ik... 'n inbreker, 'n dief ben, en toch behandelde zij mij allen met onderscheiding, omdat ik thans aan de zijde van de Justitie en de politie den strijd heb aangebonden met het bandietendom van New-York! Niet zoodra zal die strijd volstreden zijn, of zij zullen mij met verachting den rug toekeeren.”

Er verscheen een bittere glimlach om den fijnbesneden mond van Raffles, maar toen verzachtte zijn gelaat zich weer en hij vervolgde glimlachend zijn alleenspraak:

„Misschien moet ik wel een uitzondering

maken voor Joan Beetle, dat kleine verpleegstertje, dat speciaal belast is met de verzorging van mijn armen Brand! Zij schijnt altijd met heel veel belangstelling naar mij te luisteren en er is iets in haar blikken. . . ."

Raffles voltooide den zin niet, maar verzonk in gepeinzen, zoodat hij bijna met een schok tot zichzelf kwam toen hij bijna werktuigelijk de auto tot stilstaan bracht voor den monumentalen ingang van het gasthuis.

Er stonden nog wel zeven of acht andere auto's te wachten en volgens het Amerikaanse gebruik schoof Raffles zijn wagen achter aan de file, stak den contactmaker in zijn zak, en bekommerde zich nu verder niet om het voertuig.

Hij schelde aan, en de zware deur werd geopend door een ouden huisknecht in een gestreept jasje, die hem alweder niet scheen te herkennen, want nogmaals had Raffles zijn uiterlijk veranderd.

Maar niet zoodra had Raffles gezegd, dat hij kwam om „mijnheer Burns" te bezoeken, of het gelaat van den ouden bediende vertrok krampachtig, hij werd zeer bleek en keek Raffles met een schichtig, schuwen blik aan.

„Mijnheer, ik moet u iets zeggen, iets vreeselijks. . . . U wordt verzocht om dadelijk bij den directeur te komen!" begon hij stotterend.

„Wat is er, man? Zeg het mij aanstonds!" zeide Raffles op bevelenden toon, aangegrepen door een gevoel van vrees, dat plotseling loodzwaar op hem drukte.

„Mijnheer Burns. . . . is weg!"

„Weg?" herhaalde Raffles, met een onwillekeurige beweging naar zijn keel, alsof hij vreesde dat de adem hem zou begeven. „Wat vertel je daar nu? Hij zou toch op mij wachten, hij zou toch pas morgen heengaan?"

„Dat weet ik wel, dat weet ik wel, mijnheer!" hernam de oude huisknecht bevend. „Wij begrijpen er geen van allen iets van. Gaat u maar gauw mee naar den directeur. Stil, daar is mijnheer al. . . ."

Juist op dat oogenblik kwam de directeur, een rijzig man, met sneeuwwit haar en een paar ernstige oogen achter zijn met goud omrande brilleglazen, de helder verlichte vestibule binnen.

Nauwelijks had hij Raffles gezien, en alleen reeds aan het verschrikte gelaat van den knecht begrepen wie hij was, of hij trad haastig op hem toe, voerde hem zijn particuliere spreekkamer binnen, waarvan hij de deur achter zich sloot en begon toen haastig, op ge-

dempten toon sprekend, en zelf blijkbaar ten prooi aan de grootste opwinding, die hij blijkbaar met de grootste moeite wist te onderdrukken:

„Zijt gij de vriend van mijnheer Burns?"

„Ik ben Raffles! Wat is er met hem?"

„Hij is verdwenen! Zoeven! Wij hebben nog geen kwartier geleden getelefoneerd naar het hotel, dat gij ons hebt opgegeven, voor het geval dat wij u iets te zeggen hadden."

„Daar ben ik vandaag niet geweest!" zeide Raffles op doffen toon, en nauwelijks den omvang beseffend van het onbegrijpelijke, dat de Directeur hem daar had medegedeeld.

Hij had zijn gedachten nog niet verzameld toen de oude geneesheer reeds weder begon:

„Uw vriend voelde zich vandaag zoo goed, dat hij niet alleen vanochtend, maar ook vanmiddag een wandeling in den tuin heeft gemaakt. Welnu, van die tweede wandeling is hij niet teruggekeerd!"

„Maar dan moet hij nog in den tuin zijn!" riep Raffles uit, een weinig ongeduldig. „Hij is misschien door een aanval van zwakte overvallen, hij zit misschien wel in een van de priëlen."

„Neen. De tuin is van begin tot einde grondig onderzocht. Uw vriend had volstrekt geen aanval van zwakte meer te duchten, al had hij dan ook zijn vroegere lichaamskracht nog niet terug. Voor alle patienten geldt het voorschrift, dat zij een kwartier vóór het bezoeken aanvangt den tuin moeten verlaten, om hunne kamers weer op te zoeken, en wij hebben voor uw vriend natuurlijk geen uitzondering mogen maken. Trouwens, als ik zijn karakter goed heb leeren begrijpen, was hij er de man niet naar om iets te doen dat strijdig zou zijn met de voorschriften van degenen die voor zijn welzijn zorgen."

„Dat was hij ook niet!" zeide Raffles, met zijn blikken als het ware de woorden lezend van de lippen van den Directeur. „Gij weet dus zeker dat hij een kwartier voor het bezoeken niet is teruggekeerd?"

„Ik ben er volkomen zeker van. Gij ziet trouwens dat de boomen en de struiken in den tuin niet zoo dicht zijn, of de verpleegers kunnen hem in zijn geheelen omvang overzien. Hoe zou het ook aan te nemen zijn, dat uw vriend plotseling lust zou gevoelen zich zoo kinderachtig aan te stellen en zich verborgen te houden? Hij verlangde altijd zeer naar uw komst, en zou zeker geen minuut hebben willen missen, van het uur, dat aan iederen pa-

tient van zijn klasse elken dag is toegestaan om hunne vrienden te ontvangen."

"Ik begrijp niet. . . ." stamelde Raffles, heel ontdaan. "Hij is dus niet weer naar zijn kamer teruggekeerd?"

"Neen."

"Hoe kan men dat zoo nauwkeurig weten?"

"Omdat de kamerdeuren van de patienten die in den tuin wandelen ook al volgens voorschrift, geopend moeten blijven zoolang ze daar zijn. De vertrekken van zijn klasse komen zonder uitzondering uit op een breede gang, waar zich elke minuut van den dag een verpleger ophoudt. Hij kan ook de eenige trap in het oog houden, die naar deze gang voert, en hij zou het hebben moeten zien, wanneer mijnheer Burns was teruggekeerd. En vergeet niet, dat zijn verdwijning reeds drie kwartier geleden is opgemerkt! Het is nu half vier, om kwart voor drieën had hij in zijn kamer moeten zijn!"

"En, wanneer is hij voor het laatst gezien?"

"Omstreeks vijf minuten over half drie!"

"Wandelden er veel patienten in den tuin?"

"Integendeel, zeer weinig! Het is vandaag tamelijk guur, en ik had alleen aan de bijna genezenen toegestaan, hun wandeling te maken. De tuin is in evenveel afdeelingen verdeeld als er klassen zijn, drie namelijk, en in zijn afdeeling liepen om half vier nog enkele verpleegsters, maar anders niemand!"

"Kan men van de buitenzijde, ik bedoel van de straat af, den tuin binnengaan?"

"Onmogelijk! De tuin heeft slechts een enkel, zeer smal hek, voor het uitdragen van allerlei afval, en bij dat hek heeft den geheelen middag, zooals steeds een portier gezeten, die zijn post geen halve minuut verlaten heeft. Overigens kan men dat hek voortdurend zien, van de ramen van de keuken uit, waar zich ieder oogenblik van den dag een groot personeel ophoudt. Overigens, waarom zou uw vriend zonder iets te zeggen het ziekenhuis verlaten hebben? Waarom zou hij door dat hekje zijn gegaan?"

"Dat vrees ik niet!" mompelde Raffles met gebalde vuisten. "Wat ik vrees is, dat er door dat hekje anderen zouden zijn binnengekomen! Ik begrijp evenwel, dat dit volkomen ondenkbaar is, afgaande op hetgeen gij mij zooeven hebt verklaard."

"Ondenikbaar! Volkomen onmogelijk, mijnheer. Men zou het hebben moeten zien! En trouwens, dat hekje bevindt zich toevallig juist in den tuin voor de laagste klasse, die aan den tegenovergestelden kant van het huis

is, en het is aan de patienten streng verboden zich in elkanders afdeelingen op te houden."

"Het is dus onmogelijk, den wandeltuinen binnen te komen, anders dan door het hoofgebouw?"

"Volkomen onmogelijk!"

"Het geheele gebouw is doorzocht?"

"Van den kelder tot den zolder, niet eens, maar wel drie keeren!"

Raffles bleef een oogenblik in gedachten staan, bleek als een doode, daar hij aanstonds de geheele beteekenis van deze verdwijning begreep, al kon hij volstrekt niet doorgronden hoe alles in zijn werk was gegaan, en zeide toen kortaf:

"Ik vraag u verlof den tuin even te mogen bezichtigen!"

"Ik wist dat gij dit zoudt vragen, en het spreekt vanzelf, dat ge die toestemming hebt! Ik zal u zelf vergezellen, als gij er niets op tegen hebt! Wilt gij soms Zuster Beetle onderfragen, die speciaal belast was met de verzorging van uw vriend?"

"Gaarne, dokter! Maar laten wij geen tijd verliezen, verzoek haar, of ook zij ons vergezellen wil!"

De dokter drukte op een schelknop, de oude bediende trad weer binnen, nog geheel ontdaan door het gebeurde, hij kreeg eenige korte bevelen, en een oogenblik daarna trad Joan Beetle binnen, een bijzonder mooi meisje van zes- of zeven en twintig jaar, met haar als gesponnen goud, wonderlijk groote, diepblauwe oogen, en een fijn, rond gezichtje.

Heel even bedekte een flauwe blos haar wangen toen zij een blik wierp op den bezoeker, en toen stak zij hem de kleine hand toe, en zeide met een stem, waarin ontroering trilde:

"Het spijt me zoo verschrikkelijk mijnheer, ik weet hoeveel gij van hem hield evenveel als hij van u! Hij heeft mij zooveel van u verteld, en. . . ."

Zij plukte zenuwachtig even aan haar sneeuwvitten boezelaar en vervolgde op een toon van wanhoop:

"Ik begrijp er volstrekt niets van! Ik wilde nu zoo graag, dat ik hem maar niet verlaten had! Maar hij zag er al zoo opgewekt en gezond uit, hij kon gemakkelijk alleen loopen, en ik kreeg den indruk, dat hij liever geen gezelschap wenschte. Ik had het daarenboven heel druk en. . . ."

"Verontschuldigd u niet, zuster!" viel Raffles haar zacht in de rede. "Wij begrijpen wel, dat gij er niets aan hebt kunnen doen. Overi-

gens, — als waar is wat ik vermoed, dan zou uw tegenwoordigheid toch niet hebben kunnen beletten, dat mijn vriend op zulk een zonderlinge wijze verdween! Maar hoe het gegaan is, ik verklaar dat het mij volkomen raadselachtig is! Willen wij nu gaan? Zuster, ik verzoek uw gezelschap!"

Het meisje boog zwijsend het hoofd en het drietal verliet het vertrek, betrad de vestibule, volgde een breede gang, met marmeren platen bevloerd, de Directeur opende een breede, glazen deur, en na twee stoep treden te zijn afgedaald, bereikten zij het middelste gedeelte van den tuin en sloegen aanstonds rechts af.

Een weinig verder dan de zijmuur was een eenvoudig hekje geplaatst, dat dwars over het hoofdpad liep, en slechts de bestemming had de hoogste afdeeling van de middelste te scheiden.

De Directeur opende het deurtje, dat niet de geringste afsluiting had, en nu bevonden zij zich in den wandeltuin, aangelegd bij wijze van een plantsoen, met heel achterin enkele barakken met waranda's.

„Zijn die doorzocht?" begon Raffles aanstonds te vragen, op de barakken wijzend.

„Zij zijn doorzocht, mijnheer, maar uitsluitend om ons geweten gerust te stellen, want niemand kan daarbinnen treden met uitzondering van degenen die een sleutel hebben, — de verpleegsters voor de besmettelijke zieken, de geneesheeren, en ik."

Raffles deed een dertigtal stappen langs het breede grintpad, liep om het middenpark heen, dat zeer groot was, en bleef toen staan voor het hooge hek, dat van den zijgevel van het ziekenhuis aan een stuk doorliep, achter het groote gebouw om, en pas weer eindigde bij den zijmuur aan den tegenovergestelden kant.

En de eenige onderbreking daarin was het gebouw zelf, en het kleine hekje!

Maar aan dezen kant was dat hekje niet, en het was volkomen raadselachtig, hoe men hier zou hebben kunnen binnendringen, nóg vreemder, hoe men dan den tuin weer had verlaten!

Het hek was op zijn minst drie meters hoog, en van boven van scherpe punten voorzien en de tralies stonden ten hoogste een decimeter van elkander af.

Raffles bleef wel vijf minuten doodstil op dezelfde plek staan, steeds om zich heen ziende, en toen vroeg hij den directeur eensklaps:

„Wordt dit pad iederen dag geharkt?"

„Iederen dag!"

„Zie dan daar eens!"

Raffles wees op een plek, niet ver van de plaats waar zij stonden, waar het grint was omgewoeld, zoodat zelfs hier en daar de zwarte aarde te zien kwam. Raffles liep vlug op de plek toe, zonder af te wachten wat de anderen zouden zeggen, bukte zich en bekeek de plek nauwkeurig.

Toen hij zich weer oprichtte was zijn gelaat strak, en zijn oogen hadden een uitdrukking, welke het kleine verpleegstertje er nog nooit in gezien had. Er lag haat, woede, en een groote angst in.

„Hier heeft een worsteling plaats gehad," zeide hij kortaf, toen de directeur en Joan Beetle zich weer bij hem hadden gevoegd. „De sporen op den grond laten dienaangaande geen twijfel. Het is duidelijk dat mijn vriend zich nog heftig heeft trachten te verzetten. Heeft men in het geheel niet hooren schreeuwen?"

„Neen, mijnheer," antwoordde de directeur. „Wij hebben gepoogd, ons ziekenhuis zoo afgezonderd mogelijk te bouwen, maar het steeds toenemend verkeer veroorzaakt zooveel leven, dat wij het binnenshuis toch niet zouden gehoord hebben ook al was er om hulp geroepen! Ik moet u echter zeggen dat ik volstrekt niet begrijp waar gij eigenlijk heen wilt. Gij spreekt van een worsteling. Maar hoe zouden degenen die zich van uw vriend hebben meester gemaakt — zoo luidt geloof ik uw lezing — hier hebben kunnen binnendringen? Want ik wil u wel zeggen dat het volstrekt onmogelijk is, dat zij zich bijvoorbeeld gisteravond hebben laten insluiten. Evenmin is het denkbaar, dat de ontvoerders op klaarlichten dag over het hek zijn geklommen. Het is wel waar dat er in de zijstraat waaraan dit hek grenst, op dat uur van den middag slechts heel weinig verkeer is, dat er geen overburen zijn, maar de bandieten moesten dan toch rekening houden met de kans, dat men ze uit de ramen van het gasthuis zou zien. Maar bovenal, want het is een feit, dat er zich juist op het oogenblik van de ontvoering maar heel weinig personeel aan deze zijde van het gebouw pleegt op te houden, en het is zeer wel mogelijk, dat de schurken van die omstandigheid op de hoogte zijn geweest, bovenal moeten uwe vijanden, als er dan werkelijk van een ontvoering sprake is, toch begrepen hebben, dat uw vriend niet rustig zou blijven afwachten, tot er vijf of zes keurs over dat drie meter hooge, met scherpe punten bezette hek waren geklommen maar natuurlijk aanstonds alarm zou hebben gemaakt."

„Is het niet mogelijk," opperde Joan Beetle op schuchteren toon, „dat een hunner hem met een revolver in bedwang heeft gehouden, terwijl anderen over het hek klommen?"

„Neen zuster," antwoordde Raffles, die daar nog altijd met gebalde vuisten stond, het voorhoofd in rimpels. „Wat gij daar zegt is onmogelijk. Zelfs deze stoutmoedige schurken zouden zoo iets niet wagen."

„Maar mijn waarde heer," begon de directeur opnieuw, „wij mogen toch alleen maar rekening houden met hetgeen menschenlijkerwijs gesproken mogelijk is! Over een hek zijn ze niet heengeklommen, door het huis kunnen zij niet zijn binnengekomen, en daar er geen deur in het hek is. . . ."

„Weet gij wel zoo zeker dat er geen is?" hernam Raffles, zonder zelfs het hoofd op te heffen.

De plek waar het drietal nu stond bevond zich op nauwelijks twee meters afstand van het hooge hek, en was daarvan gescheiden door een smal perk, met een grasband omzoomd.

Want het grintpad maakte hier een flauwe bocht, en dit was de plek waar het de straat het dichtst naderde.

Met een paar stappen was Raffles over het smalle perk heen, greep een der tralies van het hek, en trok het met kracht naar zich toe.

Met een kreet van verbazing en schrik bemerkten de directeur en de verpleegster dat een klein gedeelte van het hek, bijna twee meter hoog, en acht decimeter breed als een soort van deur openging, en zij moesten dicht naderbij komen, alvorens zij konden zien, hoe dit gedeelte draaide om een paar zeer primitieve scharnieren, die niets anders waren dan twee stukken stevig ijzerdraad, op behoorlijken afstand van elkander om een tralie en twee van de dwarsstangen gewikkeld.

Het zou zeker niet mogelijk geweest zijn deze geïmproviseerde deur meer dan driemaal te openen, zonder dat deze zoogenaamde scharnieren het zouden begeven, maar dat behoefde ook niet, want eenmaal was voor de sluwe schurken ruimschoots voldoende geweest.

Raffles had de deur weder dichtgeduwd, zoodat er bijna niets meer van te zien viel, en zeide met een bitter lachje tot den directeur, die bleek van schrik en verbazing naast hem stond:

„Het zal u thans wel zoo klaar als de dag zijn, en ik had iets dergelijks wel verwacht. De schurken hebben vijf dagen den tijd gehad,

om de gewoonten van het gasthuis en van zijne patienten nauwkeurig te bestudeeren, en meer in het bijzonder die van den man dien zij als hun slachtoffer hadden uitgezocht. Zij wisten dus, dat hij in dit gedeelte van den tuin placht te wandelen, en daarop hadden zij hun plan gebouwd."

„Maar, die deur. . . .?" stamelde Joan.

„Wel, die is natuurlijk gisteren nacht pas gemaakt, en, ik kan u als deskundige wel zeggen, dat het heel gemakkelijk is, en vlug in zijn werk gaat, om met een zaagje van het beste Zweedsche staal ijzeren stangen van deze geringe dikte door te zagen."

De verpleegster, die verbleekt was toen Raffles gesproken had van zijn deskundigheid, hernam op zachten toon en met gebogen hoofd:

„Maar er wordt toch den ganschen nacht in het gasthuis gewaakt. Moet zooiets niet gehoord zijn?"

Als enig antwoord haalde Raffles een étui van zacht leder te voorschijn, hetwelk een aantal fijne instrumenten bevatte, nam er een spanzaagje uit, dat wel op kinderspeelgoed geleek, smeerde een vettige zelfstandigheid uit een klein blikken doosje op een der tralies van het hek, en zette de zaag tegen de ijzeren spijl.

Met onbegrijpelijke snelheid drongen de fijne tandjes van het geharde staal door het ijzer, zonder dat er iets meer te hooren was dan een zwak knarsend geluid, als het slijpen van een potlood.

„Nu kunt ge zelf beoordeelen, zuster, of men dit zwakke geluid zou hebben gehoord, zelfs des nachts op een afstand, die wel honderd maal grooter is dan die waarop gij u thans van het hek bevindt. En gij hebt ook kunnen zien hoe bijzonder snel zooiets gaat."

Met opeengeklemd lippen had hij het zaagje weder uit de zaagsnede losgemaakt, ontspannen, en weer in het étui geborgen.

En nu zeide hij kortaf:

„De schurken kunnen dit werkje gemakkelijk in tien minuten hebben verricht. En toen de deur eenmaal bestond was de rest kinderspel. Alles moest natuurlijk bij verrassing gaan, en hun maatregelen waren goed genomen. Zij kwamen met vijf of zes man in een gesloten auto, en zij lieten haar stilstaan bij de deur in het hek, juist op het oogenblik dat mijn vriend zich daar vlak bij bevond. Deze dacht natuurlijk aan geen kwaad, hoe zou hij ook, waar hij zich door het hek beschermd moest wanen, en het volgende oogenblik wa-

ren de kerels al uit de auto gesprongen, hadden de deur in het hek opengeduwd, en zich op mijn vriend geworpen, voor deze van zijn verbazing bekomen was. Dat hij zich nog heeft trachten te verzetten, bleek duidelijk genoeg uit het omgewoelde grint."

"Maar, als die mannen hem kwaad wilden doen, hadden zij hem dan niet veel gemakke-

lijker door het hek heen met een revolvershot kunnen dooden?" vroeg Joan op zachten toon.

"Zij wilden hem niet dood hebben, zuster, levend moesten zij hem in handen krijgen," antwoordde Raffles op somberen toon.

"Maar waarom?" vroeg de directeur.

"Om mij te kunnen vangen!" antwoordde Raffles kortaf.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

De cel.

Brand ontwaakte uit een toestand van verdooving met een doffe pijn in het hoofd.

Slechts langzaam keerden zijn gedachten in zijn volle helderheid tot hem terug.

Hij opende zijn oogen en bewoog zijn handen.

Hij bemerkte aanstonds, dat hem dit slechts gedeeltelijk gelukte, en zijn gehoor viel het rammelen van een ketting op. Hij begreep dat zijn polsen geboeid waren.

Zien kon hij het niet, want het was volkomen duister in het vertrek waar hij zich bevond.

Doch niet geheel en al, want hoog boven zijn hoofd drong een scherp omlinjnde, vierkante lichtbundel door een kleine opening in den muur naar binnen, en teekende op den tegenovergestelden muur een helder witten rechtehoek af, met een kruis er in. Dat licht drong dus blijkbaar door een door tralies voorziene opening.

Het moest dus nacht zijn, begreep hij onmiddellijk.

En toen keerde de herinnering langzaam terug aan wat er vroeg op dien dag geschied was.

Hij wandelde opnieuw in den tuin, opgewekt door het vooruitzicht, den volgenden dag die plek te kunnen verlaten, die hem om velerlei redenen onbehagelijk was, hij zag weer de groote, donkergroen gelakte limousine aanrijden, dan het openvliegende hek, vier, vijf mannen die tot zijn groote verwondering dwars door dat hek naar binnen drongen, het plotselinge besef van het naderend gevaar, de korte maar hevige worsteling, en ten slotte de slag die hem half verdoofde, en hem in duisternis dompelde.

Langzaam werd zijn begrip helderder. Hij bevond dat hij lag uitgestrekt op een soort van rustbank, van ruwe planken gemaakt, en bedekt met een dunne matras. Als hij zijn bee-

nen zoo ver mogelijk uitstreckte, raakten zijn voeten den harden muur.

De witheid van het vierkant daarboven bewees dat de muren gekalkt waren, en de plaatsing van het kleine raamgat bracht hem tot de overtuiging dat hij zich in een kelder bevond.

Daarop wees ook de steenen vloer, dien hij onder zijn voeten voelde, toen hij niet zonder moeite overeind kwam zitten.

Want hij gevoelde zich nog duizelig en hij had een ellendige smaak in de mond, wat hem deed veronderstellen dat men hem een of ander bedwelmend middel tusschen de lippen had gegooid zoodra hij naar de auto was gesleept.

Hij dacht hier nog over na, toen de ruimte plotseling helder verlicht werd.

Het geschiedde zoo onverwacht en het licht was zoo schel, dat hij haastig de oogen moest sluiten, die half verblind waren door die klaarheid.

Heel langzaam durfde hij ze weer opendoen, telkens nog met de oogleden knippend en nu kon hij zien waar hij zich bevond.

Het was een vrij ruime kelder, waarvan de hoogte de grootste afmeting was. Want die bedroeg minstens vijf meters. De vloer was omstreeks vier meter lang en drie breed.

Er stond geen ander meubelstuk dan de rustbank, waarop hij lag uitgestrekt met geboeide handen, alsof het mogelijk zou zijn, uit dezen kelder te ontsnappen.

Vlak tegenover de rustbank begon in het midden van den muur een trap van acht treden, die voerde naar een deur, poortvormig, en met ijzer overvloedig beslagen.

Van de plek waar hij lag kon hij in het heldere licht duidelijk de geweldige scharnieren en het zware slot zien blinken.

Ongeveer in het midden van de zoldering bevond zich de prachtige electriche lamp die zooeven blijkbaar van buitenaf was ontstoken.

Hij begreep wel dat dit een doel had gehad en daarin bedroeg hij zich ook niet want een oogenblik later knarste een zware sleutel in het slot, grendels werden met veel lawaai teruggeschoven en de deur ging open.

Onwillekeurig maakte Brand een beweging, om een paar stappen in de richting van de trap te doen, en nu pas bemerkte hij dat ook een van zijn beenen met behulp van een vingerdikke enkelboei door een ketting van bijna een meter lengte aan den muur was vastgeklonken.

De deur ging langzaam open, naar buiten toe, zooals hij dadelijk opmerkte, en een paar zwarte oogen gluurden een kort oogenblik door de deurkier, toen werd een gelaat zichtbaar, en toen het geheele lichaam van een man, die een oogenblik boven aan de trap bleef staan om naar den gevangene te kijken, en ten slotte de trap kwam afdalen, blijkbaar steeds op zijn hoede, en niet gerust alvorens hij er zich van overtuigd had dat Brand nog altijd geboeid was, en niet in staat om zich verder dan een meter van zijn rustbank te verwijderen. De man droeg een ronde kruik en een famelijk groote hengselmand, waarin zich blijkbaar eenige levensmiddelen bevonden, want Brand zag een brood boven den rand uitsteken.

„Kom binnen, mijnheer,” zeide hij haastig en op hoffelijken toon. „Ik moet in u zeker mijn lijkkelner begroeten, en ik wil u niet verhelten, dat ik verlangend naar uw komst heb uitgekeken! Mijn keel is zeer droog, ik heb een elendigen smaak in mijn mond, en mijn maag begint te jeuken.”

De man die de kruik onder het bereik van Brand had neergezet, zonder het te wagen zelf dichtbij te komen, gluurde den gevangene nieuwsgierig aan en bromde toen:

„Welzoo, welzoo, dat is dus de beroemde vriend van John Raffles. Nu, eindelijk hebben wij je dan.”

„Dat schijnt voor u een oorzaak van groote vreugde te zijn?” vroeg Brand op denzelfden hoffelijken toon.

„Van bijzonder groote vreugde!” antwoordde de cipier grijnzend. „En nou zou ik maar niet al te veel praatjes maken, en liever wat eten, want je zult aanstonds je krachten wel noodig hebben, denk ik.”

„Wel, een gebraden haantje, een slok goede bourgogne, een Italiaansche salade zouden mij wel aanstaan!” riep Brand uit. „Maar wat moet ik zien? Water? Droog brood? Onthaalt

de bende van het Kwade Oog aldus hare gasten?”

„Jij schijnt een grappemaker te zijn!” zeide de cipier grinnkend. „Ik geloof niet dat je over een kwartier ook nog zult lachen.”

„Maar mijn waarde heer, ik lach volstrekt niet, integendeel,” riep Brand verontwaardigd uit. „Geloof je soms dat het aangenaam is te worden getrakteerd op water en droog brood, als men rekest op wijn en gevogelte?”

„Neem dit maar, en praat niet zooveel,” viel de cipier hem grommend in de rede, en hij legde het brood, een stuk koud vleesch op een bord, en een homp kaas, benevens een mes en een vork op de rustbank neder.

„Maar dat valt mee!” riep Brand uit. „Vleesch en kaas, het is in ieder geval beter dan niets! Zal ik van uw aangenaam gezelschap blijven profiteeren terwijl ik soupeer, of...”

„Schiet op, praat niet zooo veel, en reken er op dat je over een kwartier gehaald wordt om voor den raad van zeven te verschijnen.”

Brand had dit verwacht, en hij wist zijn kalmitte te bewaren, ofschoon hij maar al te goed wist wat dat te beteekenen had en wat zijn lot zou zijn.

De raad van zeven was een soort van veemgericht, bestaande uit een kapitein, twee luitenanten en vier van de meest vooraanstaande leden van de bende van het Kwade Oog.

Dit gericht beschikte over het recht van leven en dood.

Leden van de bende, die voor denzelfden Raad moesten verschijnen, mochten zich laten verdedigen door een soort van advocaat, door hen zelf aan te wijzen, anderen hadden dit recht niet.

Van de beslissingen van dit Hooggerechthof was geen verhaal, en zij kenden slechts eene straf, de dood.

En deze dood niet zonder meer, door den kogel! Neen, er bestond een gansche lijst van doodstraffen, die werden toegepast naar gelang van den ernst van het gepleegde misdrijf.

En zelfs de meest geharde schelmen spraken niet anders dan fluisterend en met een huivering van ontzetting over sommige martelingen, die werden toegepast op dengeen die opzettelijk verraad had gepleegd, zich hadden vergrepen aan den persoon van een hoofdkapitein, of, wat het ergste misdrijf van allen was, een poging hadden gedaan om het geheim van den Moloch te doorgronden.

Brand wist dit alles bij ervaring, uit vroe-

gere ondervindingen en toch verbleekte hij niet.

Hij had wel aanstonds beseft, waarom de schurken hem niet eenvoudig hadden neergeschoten door het hek, hetgeen al heel gemakkelijk zou zijn geweest. De ontvoerders hadden bevel gekregen hem levend over te brengen, omdat de leiders van die bende de hoop koesterden, den trouwen vriend van Raffles geheimen te kunnen ontlokken, waarvan de openbaarmaking het einde van den Grooten Onbekende zou beteekenen.

Dit alles wist Brand even zeker alsof het hem gezegd was. Even goed kende hij zijn eigen gemoed, en hij wist dat hij kalm den dood tegemoet zou gaan, als het zoo moest zijn, om Raffles te kunnen redden.

Hij had zijn leven aan Lord Lister te danken, niets was natuurlijker dan dat hij het hem ook weer zou offeren, als het noodig was.

Hij brak met zijn geboeide handen het brood door, en sneed wat van het vleesch, terwijl zijn bewaker met zijn bos sleutels in de hand op de onderste trede van de trap had plaats genomen, en op dien veiligen afstand grijnslachend toekeek, hoe de gevangene zich te goed deed aan het brood, het vleesch en de kaas. Terwijl hij at, nam Brand den kerel eens op.

Het was een klein, mager mannetje, met een gezicht als een uitgedroogde appel, en waarvan de spieren onophoudelijk in beweging waren.

Hij had nog maar drie of vier tanden over, ofschoon hij nauwelijks vijftig jaar kon zijn, en zijn lippen maakten onophoudelijk mummelende bewegingen, zooals een oud besje pleegt te doen.

Nu eens gingen zijn wenkbrauwen ver de hoogte in, dan weer zakten ze diep over zijn kleine spleetogjes, door tallooze rimpeltjes omgeven, zoodat er van die oogen bijna niets te zien was. Het lichaam van den man zelf bewoog zich in het geheel niet, het was slechts zijn gelaat, dat onophoudelijk in beweging was.

Hoewel Brand geen oogenblik in ongewisheid was aangaande het lot dat hem te wachten stond, at hij met smaak, en zooveel hij kon. Wie kon zeggen hoeveel er aanstonds van zijn krachten gevraagd zou worden.

Nu en dan nam hij een teug uit de aarde kruik, en het water smaakte frisch; hij had cok niet anders verwacht, daar uit de woorden van zijn zonderlingen cipier voldoende

gebleken was, dat men zijn dood niet wenschte, tenminste voorloopig niet.

Onder het eten dacht hij aan Raffles, en aan den grooten angst waarin deze trouwe vriend zou verkeeren, zoodra hij zijn verdwijning zou opmerken.

Dat Raffles onmiddellijk al het mogelijke, en zelfs het onmogelijke in het werk zou stellen om zijn verblijfplaats op te sporen en hem te bevrijden, twijfel daaraan kwam zelfs niet bij hem op.

En het was ook wel zeker, dat Raffles door zijn schranderheid, die hem, als hij gewild had, tot een van de beste detectives, en waarschijnlijk wel den besten ter wereld zou hebben gestempeld, binnen tien minuten tijds de zoo schrander bedachte en bekwaam aangebrachte deur in het ijzeren hek zou hebben gevonden.

Aangaande de wijze waarop de ontvoering had plaats gehad, zou Raffles niet lang in het onzekere verkeeren. Maar wat hielp het, wanneer hij volstrekt niets wist en ook niet weten kon van de plek waarheen de ellendingen hun slachtoffer hadden vervoerd?

Zeker, hij kende verscheidene plaatsen van bijeenkomst der bendeleden van vroegere ervaringen, maar hij zou aanstonds begrijpen, dat de bandieten de meeste daarvan zouden hebben prijsgegeven en ze in geen geval zouden gebruiken om een zoo kostbaren gijzelaar op te sluiten!

New-York had een geweldige uitgestrektheid, en het diende tot niets te willen trachten, op goed geluk de verblijfplaats van den ontvoerde te ontdekken.

Maar Raffles zou niet stil zitten, geen rust kennen, voor hij alle mogelijkheden had uitgeput.

Dit alles overwoog Brand, terwijl hij at van het brood en het vleesch, onder het rammelen van zijn boeien, terwijl de cipier aandachtig toekeek.

En hij bedacht, hoe gemakkelijk het voor hem geweest zou zijn, dat kleine mannetje zelfs met zijn geboeide vuisten neer te slaan, wanneer zijn been slechts niet aan den muur gekluisterd was.

Het was alsof de kleine bewaker zijn gedachten kon raden, want hij merkte grinnkend op:

„Ja, daar is op gerekend, jonge man! We hebben niet voor niets met Raffles en zijn vrienden kennis gemaakt, en wij kennen hun streken.”

„Ik zal het opvatten als een compliment!”

zeide Brand met een korte buiging. „En nu ben ik gereed. Ik zal maar niet vragen om dessert, of zelfs om een vingerbakje, want ik vrees dat gij mijn verzoek zoudt afwijzen. Heb je soms een sigaret bij je? ik geloof dat men mij letterlijk alles heeft afgenomen, tot mijn sigarenaansteker toe.”

De kleine cipier keek hem een oogenblik wantrouwend aan, haalde toen de schouders op, nam een sigaret uit zijn zijzak, die er vol van scheen te zijn, en wierp ze Brand op veiligen afstand toe.

„En nu lucifers, als ik verzoeken mag,” vervolgde Brand op vriendelijken toon. „Je zult toch zeker niet willen dat ik deze kostelijke sigaret bij wijze van pruim consumeer?”

De kleine man knorde even, en grabbelde in zijn zakken, nog altijd op de onderste trede van de steenen trap gezeten.

Eindelijk vond hij een doosje waslucifers, dat hij Brand toewierp.

Met de sigaret al tusschen de lippen bukte Brand zich, hij raapte het doosje van den grond.

De kleine man had intusschen zijn horloge geraadpleegd en stond nu haastig op.

„Over vijf minuten zullen ze je komen halen, maak voort!”

„En zou je me willen dwingen, vriend zulk hoogstaand gezelschap te ontvangen in zulk een omgeving? Je zult me hoop ik wel eerst bevrijden van de overblijfselen van dit kostelijk souper?”

De cipier knorde iets onverstaanbaars, en strekte een hand uit naar de waterkruik.

Sneller dan de gedachten sprong Brand, die zich gehouden had alsof hij zijn sigaret aanstak, zoo ver naar voren als de lengte van den ketting aan zijn been hem wilde veroorloven, en sloeg den cipier met alle kracht waarover hij kon beschikken met beide gebalde vuisten op het hoofd.

De man slaakte een schorren kreet, tuimelde terug, viel met een slag op den grond, en bleef onbewegelijk liggen.

Brand zag dat hij slechts verdoofd was, en hij begreep dat hij snel zou moeten handelen, wilde hij tenminste eenige kans loopen uit deze val te ontsnappen.

De cipier was zoover achteruit getuimeld dat Brand zich op zijn knieën moest werpen, en pas een voet van den man beet kon krijgen, toen hij zich zoo lang mogelijk uittrekte, zoodat de enkelboei zijn vel schaafde.

Hij trok den bewustelooze snel naar zich

toe en begon met koortsachtige haast zijn zakken te doorzoeken.

Hij vond achtereenvolgens een browning van groot kaliber, een klein bosje zeer goede loopers, een paar brieven, die hij voor alle zekerheid bij zich stak, een zaklantaarn, en een honderd dollar aan papieren geld, zoo maar los in verschillende zakken gepropt.

Allereerst maakte hij zich meester van het kostbare wapen, en toen probeerde hij zoo snel hij kon de loopers op het slot van zijn zware boeien.

Hij moest er wel acht gebruiken, voor de boeien eindelijk van zijn polsen afvielen, en twee kostbare minuten waren verstreken.

Met de enkelboei was het nog heel wat moeilijker, want het bleek hem, dat hij niet door middel van een slot was dichtgemaakt, maar tijdens zijn bewusteloosheid om zijn enkel was heengesmeed.

De schakels waren wel bijna een vinger dik en een oogenblik balde hij in machteloze teleurstelling de vuisten. Maar dit duurde slechts kort, en aanstonds ging hij weder aan het werk.

Hij knielde neder, en begon met het vijltje, dat hij in een der zakken van den cipier had gevonden, den ketting vlak bij de boei aan te tasten.

Het was een lastig werk, zoo in deze gewrongen houding, maar het staal van de vijl drong toch zienderoogen in de dikke schakel door.

Maar eensklaps hield hij op, en hief het hoofd op om te luisteren.

Hij hoorde schreden naderen van een vrij groot aantal mannen naar het hem toedacht.

Hij bukte zich opnieuw, en met groote snelheid ging het vijltje heen en weer en de gleuf was nu zoo diep dat de schakel bijna in zijn geheel was doorgevijsd.

Maar de schreden waren dan ook op nog slechts weinige meters van de deur verwijderd en Brand begreep dat de volgende seconden over zijn lot zouden beslissen.

Hij stond op en gaf een hevigen ruk aan den ketting. Met een knappend geluid sprong de schakel, alleen de boei bevond zich nog slechts om zijn enkel boven de broekspijp, hij was vrij! Althans, hij kon zich vrij bewegen.

Met een snelle beweging duwde hij met den voet het lichaam van den cipier een weinig terzijde, want hij lag nu juist voor de steenen trap, en degenen die de deur zouden openen, zouden het bewustelooze lichaam natuurlijk aanstonds moeten zien.

Maar die aanraking scheen bij den kleinen man het bewustzijn weder op te wekken, want hij bewoog zich, lichtte even het hoofd op, en keek suffig naar zijn gevangene die hem dreigend toe beet:

„Als je een beweging maakt of een kik geeft, heb je den langsten tijd geleefd. Ik heb je propeschieter.”

De mannen daar boven stonden nu stil voor de deur, en Brand had nog juist even den tijd op de rustbank plaats te nemen, en zijn handen en voeten zoodanig te plaatsen, met de

boeien weer om zijn polsen, dat men zijn bevrijding niet aanstonds zou opmerken. In de rechterhand echter hield hij de browning gekneld, die tusschen zijn aaneengesloten knieën verborgen was.

Hij zat een weinig voorovergebogen als in diepe verslagenheid maar, toch zoo, dat hij de deur goed in het oog kon houden.

Het volgende oogenblik ging zij open, en hij zag vier of vijf mannen, die een oogenblik zwijgend op hem neer zagen.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Voor den bloedraad.

Het waren alle krachtige mannen, en zij waren ook uiterst voorzichtig, want er was er geen, die niet de kolf van een revolver of browning omklemd hield.

„Zeker menschen die met Raffles te maken hebben gehad?” overwoog Brand, die zijn kansen tot redding aanstonds aanmerkelijk zag dalen.

Hij zag ook dat de oogen van den cipier strak op hem gericht waren, en dat het gedrochtelijke kereltje zeker aanstonds zou gaan schreeuwen, wanneer hij dat zonder gevaar voor zijn leven dacht te kunnen doen.

Hij had natuurlijk ook het opengaan van de deur al gehoord, en begrepen dat zijn makkers op het punt stonden, den kelder binnen te gaan.

Wel twee minuten bleven de mannen daar boven zoo staan, klaar om te schieten, en toen klonk de bevelende stem van den voorsten man:

„Houd je handen eens omhoog!”

Brand klemde de browning tusschen de knieën en hief zijn handen op, met de boeien om de polsen, die nu niet gesloten waren, zoodat hij wel verplicht was, ze met de vingers dicht te houden.

„Spreid je vingers uit!” beval de man daarboven en tegelijkertijd hief hij langzaam zijn browning op.

Brand begreep wel, dat hij moest gehoorzamen. Hij spreidde de vingers uit, en moest dus de boeien loslaten. Een er van bleef om zijn pols zitten, maar de andere gleed omlaag, schaarde open, en viel met een kletterend geluid omlaag.

De man daarboven liet een kort lachje hooren, en zei:

„Heel knap gedaan! Waar is Yellow Devil?”

„Pardon mijnheer, ik geloof niet dat ik de eer heb iemand van dien naam te kennen,” antwoordde Brand kalm.

„De bewaker die je je eten heeft gebracht!”

hernam de man boven aan de trap, terwijl hij een paar treden lager kwam, aanstonds door de anderen gevolgd.

„Zwijg maar, ik zie zijn voeten al, hij schijnt van de vermoeienissen van zijn werk uit te rusten! Yellow Devil, sta maar op, als je tenminste kunt, en als onze man zich waagt te verroeren, dan wordt deze cel zijn graf!”

Een oogenblik dacht Brand er aan, snel de browning te grijpen, en zooveel van de bandieten neer te leggen, als hij slechts kon, in de hoop dat hij daardoor verwarring zou stichten, en zou kunnen vluchten.

Maar aanstonds zag hij het onzinnige van dit plan in.

Niet alleen stond hij één tegen zes of zeven, maar bovendien was zijn positie zeer ongunstig, want hij was daar alleen beneden, en zijn vijanden hadden zich allen over de treden van de trap verdeeld.

Hij zou één schot kunnen lossen, misschien twee, maar dan zou zijn lichaam ook al met kogels doorboord zijn!

Een bitter gevoel van teleurstelling maakte zich van hem meester, toen hij bedacht dat een paar minuten verschil voor hem de vrijheid hadden kunnen beteekenen.

Met behulp van den sleutelbos van den cipier zou hij er zeker in geslaagd zijn, deze gevangenis te verlaten, misschien wel haar geheimen te doorgronden en op deze manier Raffles een grooten dienst te bewijzen.

Het bleef eenige weinige oogenblikken stil, en toen klonk opnieuw de bevelende en dreigende stem van den aanvoerder, vergezeld door een veelbeteekenende beweging met de browning:

„Wat houdt je daar tusschen je knieën gekneld?”

„Mijn pijp waarde heer! Het is een kostbaar erfstuk en....”

„Doe je knieën van elkander en laat dat kostbare erfstuk vallen, of anders zullen wij

je een pijp te rooken geven, die heel wat leelijker zal smaken."

Drie of vier vuurwapens gingen tegelijk de hoogte in, en het volgende oogenblik gleed de browning tusschen Brand's knieën weg en viel kletterend op den steenen vloer.

Yellow Devil, nu weder geheel tot zichzelf gekomen, sprong er met de vlugheid van een aap op toe, stak het wapen weer in zijn zak, en wilde den gevangene een hevigen vuistslag geven, dol van woede en vernedering, in de overtuiging dat hij dit al ongestraft kon doen.

Maar Brand gaf er hem de gelegenheid niet toe.

Een verschrikkelijke vuistslag deed den aanvaller in een hoek rollen, waar hij opnieuw bleef liggen, lang uitgestrekt, en met gesloten oogen.

Maar de anderen waren nu reeds beneden, en omringden hem.

Met oogen die van woede flikkerden kwam de aanvoerder dreigend voor den gevangene staan, hield hem de gebalde vuist onder de kin, en beet hem toe:

„Nu is het genoeg! Geen teeken van verzet meer of het zal je berouwen! Mannen, boeit hem opnieuw!"

Met de loopen van twee revolvers tusschen de ribben, links en rechts van het lichaam, maakt men gewoonlijk in zulke omstandigheden niet veel tegenwerpingen, en Brand moest dan ook toelaten, dat de boeien hem opnieuw om de polsen werden gedaan, en door een van de bandieten met een sleutel gesloten werden.

„Voert hem weg!" beval de aanvoerder.

Terwijl vier mannen hem in hun midden namen keek Brand den man die het bevel scheen te voeren eens aandachtig aan.

Het kwam hem voor dat hij dat breede gezicht met die roofdierkaken al eens eerder had gezien, vrij lang geleden, wel minstens een paar jaren.

En de herinnering doemde bij hem op aan een hevig gevecht in een dievenkelder, in deze zelfde stad, tijdens den strijd met de Bende.

De man was toen gevangen genomen, was door den rechter-commissaris gehoord, en had een jaar gevangenisstraf tegen zich hooren eischen.

En plotseling viel Brand de naam van den kerel in, een Ier, Pad Harley. Het kwam hem echter voor alsof Harley hem in het geheel niet herkende, en dat was niet zoo verwonderlijk, want tijdens dat hevige gevecht twee jaren geleden was Brand vermomd geweest als een donkeyman, een kolensjouwer van de

grootte schepen, met een gezicht vol roetvegen, rood haar en met voddige kleederen aan het lichaam, terwijl hij er nu uitzag als 'n elegante jongeman in een grijs pak, dat hem uitstekend zat, met een gelaatskleur die nog slechts weinige sporen vertoonde van zijn verblijf in het ziekenhuis en blond van haren.

Intusschen had het kleine troepje de trap reeds bestegen, en Brand voelde zich stevig vasthouden door twee van zijn bewakers, terwijl er twee achter hem gingen, en twee den weg schenen te wijzen.

De massieve deur bleek uit te komen op een gang, vrij helder verlicht, kaarsrecht, en die over een lengte van meer dan vijftig meters onafgebroken doorliep. Hier bevond zich wederom een trap, van zeven treden, en toen zij die hadden bestegen, begreep Brand, dat hij zich thans op gelijke hoogte van de straat moest bevinden.

Weder een korte gang, ditmaal vrij duister, oud en vochtig, een sterke deur aan het einde, en hier stond het troepje stil, en Pad Harley trad op eigenaardige wijze toe op de deur.

Het moest een afgesproken sein wezen, want hoog boven de deur werd een klein luikje voorzichtig geopend, een lichtbundel drong naar buiten, en speelde voor een oogenblik over de gezichten der zeven mannen, het luikje ging weer dicht, en een oogenblik daarna werd de deur geopend door een langen, mageren kerel met een gezicht als een bejaarde marmot, en vol pokputjes.

Brand sloeg slechts weinig acht op hem, maar nam aanstonds het vertrek op waarheen hij thans gebracht werd.

Het was een kamer, die meer op een zaal geleek, en een somberen indruk maakte op iedereen die er binnen kwam.

Want de muren waren bespannen met een dof zwarte stof, die slechts hier en daar, gansch onregelmatig, het embleem vertoonde van de Bende, een woest starend oog, met een dreigende uitdrukking.

Die oogen waren van verschillende grootte, en hun uitwerking was huiveringwekkend.

Voor zoover Brand kon nagaan, bij den eersten blik, bezat het vertrek geen anderen uitgang dan dien, waardoor hij was binnengetreden. Hij vermoedde evenwel, dat er zich wel een deur zou bevinden achter een van de zwarte gordijnen, die aan den tegenovergestelden kant zwaar neerhingen, in dikke plooiën.

Het vertrek was verlicht door middel van electrische lampen, die gloeiden in ijzeren lan-

taarns, zes in getal, aan kettingen neerhangend van de hooge zoldering.

Er stonden ten hoogste vier of vijf stoelen in de kamer, uitgezonderd diegene, welken zich in een rij bevonden achter de lange, met een zwart kleed bedekte tafel, die zich ongeveer in het midden van de zaal bevond, en die thans allen waren ingenomen door een zevental zwijgende mannen, die hem allen strak aankeken, toen hij, omringd door degenen die hem daar hadden gebracht, binnentrad.

Voor de plaats van den Voorzitter lag een spitse dolk, van een eigenaardig maaksel, een lemmet in den vorm van een slang, zooals sommige Maleische krissen zijn, en een greep van ivoor.

Midden in het kleed was door een vaardige hand wederom het Teeken van de Bende geborduurd, in gouddraad, en wit en zwarte zijde.

Brand had zich vast voorgenomen geen spoor van vrees te vertoonen en hij liep dan ook regelrecht op de tafel toe, en stond nu op een paar meters afstand daarvan stil, terwijl hij den Voorzitter strak aanzag.

De man had een gelaat, dat men niet zoo spoedig vergeet, en hij had oogen van een zoo zonderling lichtgrijs, als Brand ze nog nimmer te voren gezien had.

Wel bij sommige dieren, bijvoorbeeld bij sommige soorten konijnen, had hij dat lichtende, bijna witte grijs opgemerkt. De pupillen waren buitengewoon klein, en het grijs was door een smal, zwart randje omgeven.

Maar anders geleek de man allesbehalve op een konijn! Op zijn gelaat lag een koele wreedheid te lezen, toen hij Brand opnam van onder zijn lange, fraai geteekende wenkbrauwen.

Het bleef eenigen tijd stil in het groote vertrek, nadat de mannen, die den gevangene binnen hadden gebracht, zich in een halven kring om hem heen hadden geschaard en toen begon de Voorzitter, met een hooge, doordringende stem:

„Wie zijt gij?”

„Wel, dat is een vreemde vraag!” was het antwoord van Brand. „Neemt gij lieden gevangen zonder te weten wie zij zijn?”

De grijze oogen kregen een boosaardige uitdrukking toen Dave Sand — zoo luidde de naam van dezen kapitein — kortaf hernam:

„Ik zou je in je eigen belang aanraden, geen grappen te maken, en mij ronduit te antwoorden op de vragen die ik je zal stellen. Je bent een vriend van John Raffles?”

„Zoo is het.”

„Je weet waar hij zich hier ophoudt?”

„Zeker.”

„Je weet ook waar zich zijn vliegtuig bevindt?”

„Ongetwijfeld!”

„Je zult ons die beide plaatsen aanwijzen!”

Brand haalde spottend even de schouders op en antwoordde:

„Kom, kom, waarde heer, voor wie ziet ge mij nu toch wel aan? Gij kunt die vragen toch niet in ernst gemeend hebben?”

„Ze zijn zoo ernstig gemeend, Brunt, of hoe anders je naam mag zijn, dat je leven er mee gemoeid is!”

„Het is mogelijk, maar ik zal u moeten teleurstellen, gij zult de plek waar Raffles zich ophoudt uit mijn mond althans niet vernemen.”

Er kwam een valsch lachje om de dunne lippen van Dave Sand, toen hij hernam:

„Je denkt misschien wel dat hij je kan komen redden?”

„Och, dat kan niemand vooruit zeggen! Gij hebt hem leeren kennen, gij weet dus dat hij zeer schrander en stoutmoedig is. Gij hebt zijn karaktereigenschappen tot uw schade aan den lijve kunnen ondervinden!”

Dave Sand werd doodsbleek, en zijn vingers speelden zenuwachtig met den dolk die voor hem lag.

„Ik weet niet of het verstandig van je is, op deze plek, die hoedanigheden van Raffles ter sprake te brengen, man!” zeide hij op doffen toon. „En als je soms denkt dat je hulp kan worden gebracht, dan vergis je je!”

Hier trad Pad Harley een stap naar voren en zeide op onderdanigen toon:

„Als ge mij toestaat een opmerking te maken, kapitein, de kerel had nog maar twee minuten noodig om te ontsnappen toen we hem zoeven kwamen halen! Hij had zijn boeien zoowel als zijn ketting weten los te maken, en Yellow Devil tegen den grond geslagen. De stumper ligt nu beneden in den kelder nog in een hoek en hij is er leelijk aan toe. Wij kwamen juist bijtijds om” . . .

Dave Sand keek den Ier met flikkerende oogen aan en sloeg met de gebalde vuisten op tafel terwijl hij schreeuwde:

„Dat is dus de wijze, Pad Harley, waarop jij de gevangenen bewaakt, die voor den Moloch van het grootste belang zijn? Wees maar blij dat het zoo is afgelopen, ik zou geen cent meer geven voor je leven, als deze man ontsnapt was. Ga terug!”

Doodsbleek en met knikkende knieën, deed

de Ier weer een stap terug, want hij wist maar al te goed dat de kapitein de waarheid had gesproken, een dergelijke onhandigheid zou de Moloch nooit vergeven, en zij kon slechts met den dood gestraft worden.

Sand keek Brand nog eens strak aan en beval toen:

„Steek je armen recht vooruit!”

Glimlachend gehoorzaamde Brand.

De kapitein overtuigde zich dat de boeien stevig gesloten waren, en toen hij zich dien-aangaande gerustgesteld had, vervolgde hij:

„Wij zullen niet al te veel tijd verliezen. Je weigert, ons de verblijfplaats van Raffles te noemen, en van dien anderen man, die hem altijd helpt in den strijd tegen ons genootschap?”

„Ik weiger!” antwoordde Brand bedaard.

„Weet je, dat wij je kunnen dwingen?”

„Ik weet ongeveer alles wat je zoudt kunnen probeeren, maar dat zou je niet baten!” hernam Brand met vaste stem. „Ik weet waarop je doelt. Je gelooft mij alles omtrent Raffles te kunnen ontlocken door mij te martelen, nietwaar?”

„Dat geloof ik inderdaad!” zeide Sand koeltjes.

„Welnu, dan zeg ik je, dat je je vergist!” riep Brand uit, terwijl zijn groote blauwe oogen vonken schoten. „Met welke mannen denk je dan eigenlijk te strijden? Geloof je dat wij lafaards zijn? Komaan, maak er aanstonds een einde aan, bespaar je de moeite van zooveel toebereidselen, om mijn lichaam te pijnigen, want liever beet ik mijn tong af, dan je Raffles' geheimen te verraden!”

Sand gaf geen antwoord, maar bleef zijnen gevangene gedurende eenige oogenblikken zwijgend aanzien.

En de uitdrukking op dat jonge, krachtige, wel bleeke, maar vastberaden gelaat, zeide hem, dat hij zat tegenover een man niet alleen beziel met groote geestkracht, maar zoo sterk verbonden aan den man dien zij als hun doodsvijand beschouwden, dat hij geen woord zou uiten, wat dien trouwen vriend zou kunnen schaden.

Ofschoon hij inwendig van woede kookte, zeide hij na eenigen tijd op ijskouden toon:

„Wij zullen wel zien hoever je geestkracht gaat! Wij hebben middeltjes, die al zeer velen aan het praten hebben gekregen. Wij zullen ze eens op je toepassen, en als je er weerstand aan weet te bieden, dan ben je sterker dan wie ook op wie mijn methodes zijn toegepast. Voert hem naar de bekende kamer, mannen,

en past het Eerste Middel toe! Misschien is dat wel voldoende, om hem te doen spreken. Zoo niet, dan zullen wij tot de andere methodes overgaan! Wij hebben gelukkig den tijd, en kunnen wachten!”

Brand werd weder door krachtige vuisten aangegrepen, en voelde zich uit het vertrek duwen, door dezelfde korte gang, die hij zooveen gevolgd was, maar nu naar een andere richting, tot dat allen een oogenblik later stilstonden, voor een poortvormige deur, voorzien van zware bouten, en met ijzer beslagen.

Een oogenblik had hij er aan gedacht zich los te rukken, maar dit plan had hij laten varen omdat hij het volkomen nuttelooze er van wel inzag.

Een van de mannen had de deur met een zwaren sleutel al geopend, en nu traden allen een kelderachtig vertrek binnen, vaag verlicht door een kaarslantaarn, die aan alles een spookachtig aanschijn gaf.

Hij zag dadelijk tegenover de deur een toestel dat er wel een weinig uitzag als een van die martelbanken, uit de Middeleeuwen, waarop ongelukkigen werden vastgebonden, wie men vervolgens door middel van riemen en kaapstanden langzaam de leden rekte.

Maar bij nadere aanschouwing bleek het eenvoudig een soort van brits te zijn, van zeer zware balken onderling door dwarsijzers verbonden, en door middel van dergelijke ijzers onwrikbaar in den steenen vloer bevestigd.

Aan alle kanten bevonden zich ijzeren oogen, en aan die oogen waren stevige, dikke riemen bevestigd.

De volgende gewaarwording bereikte hem niet door zijn oogen, maar door zijn huid, het was een gevoel van groote warmte.

Hij begreep niet aanstonds waar dit vandaan kwam, tot hij toevallig den blik naar boven wendde, en toen dicht bij de zoldering ongeveer midden boven de rustbank, een voorwerp zag, waarvan hij de beteekenis niet aanstonds begreep.

Het zag er uit als een groote, ijzeren pot, schuin opgehangen boven een soort van ijzeren comfoor, dat met gloeiende kolen gevuld was, of waar een gas brandde, dat kon hij niet duidelijk onderscheiden.

Wel zag hij dat de ijzeren pot een soort van tuit had, of een uitsteeksel met een kleine opening er in.

Pad Harvey, die zijn blik gevolgd was, grinnikte op een gemeene wijze, en zeide toen:

„Is onze uitvinding niet aardig? Begrijp je het wel? Nog niet? Nu, het zal je gauw ge-

noeg duidelijk worden! Bindt hem vast, mannen."

Brand begon een wanhopigen strijd, hij vocht om zijn leven, maar het duurde geen vijf minuten, of hij lag hijgend, bloedend, uitgestrekt op de brits, zijn geboeide handen werden achter zijn hoofd met een riem vastgemaakt, en andere riemen bonden de rest van zijn lichaam onwrikbaar vast op het houten ligbed.

Toen boog de Ier zich over hem heen, schudde zijn vuist voor zijn gelaat heen en weer, en zeide toen met een valsch lachje:

„En nu mag je wel weten, wat er gebeuren zal! Je kunt nu zoo prettig naar boven zien en alles goed bekijken. Zie je dien pot? Het is het loodreservoir van een afgedankte zetmachine! Wel eens van gehoord? Wel ja, jij bent zoo knap! Er zit lood in, maar vloeibaar lood, kokend lood, begrijp je wel? Het wordt op een behoorlijke temperatuur gehouden door die gasbrandertjes, en als wij weg gaan dan zetten wij het moois in werking. Uit dat tuitje valt een gloeiende druppel naar beneden, en dan weer een, en dan nog weer een, en zoo maar altijd door totdat je om hulp zult gillen! Je begrijpt wel, het gaat niet heel erg gauw, want dat zou de grap bederven! Tusschen iedere twee druppels verlopen meer dan vijf minuten. De eerste zal alleen je kleeren schroeien, de tweede valt op precies dezelfde plek, en valt al een beetje dieper door. Misschien is het pas de vijfde of de zesde, die voor het eerst je huid raakt. De tiende zal je vleesch doen sissen. Natuurlijk, je kunt je wel een heel klein beetje verroeren, en dan vallen de druppels in den aanvang alleen maar op je kleeren, maar dat is er nu juist de grap van! Zooals de kapitein al zei, we hebben al den tijd, en behoeven ons niet te haasten! Maar ik voor spel, dat jij ons binnen een uur wel zal roepen! of mijn naam is geen... nu ja, dat gaat je geen bliksem aan! Kom mannen, wij gaan onzen post betrekken!"

Een voor een gingen de mannen weg, en vóór de Ier zelf vertrok scheen hij ergens aan te draaien, de pot nijdde een weinig voorover, het gas brandde feller, en een druppel lood maakte zich traag los van de tuit, en viel naar omlaag. De stank van zijn schroeiend goed drong hem in den neus, hij zag een klein rookwolkje. En toen sloot de Ier de deur achter zich met een afschuwelijken grijnslach nog eens omziende naar het slachtoffer, en Brand hoorde het terugschuiven van de grendels, het omdraaien van een sleutel, zware stappen die

zich verwijderden, een tweede deur die geopend en gesloten werd, en toen het gedempte geluid van lachende stemmen. Zijn beulen hadden zich blijkbaar niet ver verwijderd en wachtten tot hij om erbarming zou schreeuwen.

Brand wist, dat zij vruchteloos zouden wachten. Zijn voornemen stond vast, en het was een heerlijke zekerheid in hem, dat niets hem aan het wankelen zou kunnen brengen. Wat Raffles voor hem in zijn leven was geweest, ondanks de met alle wetten strijdige beginselen, volgens welke hij handelde, — dat kon hij nimmer vergeten, en hij achtte het een geringe wederdienst, voor hem te sterven, wanneer hij hem daardoor kon redden. Het was immers zeker, dat de schurken hem, ook al zou hij de verblijfplaats van Raffles verraden, zouden vasthouden tot zij hun plan volbracht hadden, en ditmaal zouden zij het wel zoo weten aan te leggen, dat Raffles den dans niet zou ontspringen.

Hij wist dat zijn martelingen vreeselijk zouden zijn, ontzettend, niet te dragen, maar even vast was zijn overtuiging, dat hij ze zou weten te verduren.

Hij keek met strakken blik naar de dreigende, zwarte ijzeren pot, die aan een paar sterke stangen was opgehangen, en na enkele minuten zag hij hoe er aan het uiteinde van de tuit een tweede druppel begon te vormen, zoo groot als een erwt.

Eindelijk, na een tijd, die eeuwen scheen te duren, maakte de druppel zich los, en viel.

Met de uiterste krachtingspanning wist Brand zijn lichaam een paar millimeters te verschuiven, het lood viel met een zwak klapje een paar strepen naast de eerste plek, en weer drong de lucht van het smeulende goed in zijn neus.

Hij sloot de oogen en wachtte. Hij wilde geen tegenstand meer bieden, het Noodlot zou zich toch spoedig voltrekken. Hij wilde alleen nog trachten, zijn lichaam zoo te wentelen, dat het kokend lood de plek trof waar zijn hart nu nog klopte, des te eerder zou het gedaan zijn.

Een half uur verstreek, zes druppels waren gevallen, en pas de zevende raakte zijn naakte huid.

Een afschuwelijke pijn ontlokte hem een zachten, onwillekeurige kreet. Maar toen glimlachte hij, deed opnieuw de oogen dicht, en wachtte geduldig op het einde, terwijl beelden uit het verleden, uit zijn kindertijd, snel voorbij zijn geest gleden, toen hij op den drem-

pel stond van de geheimzinnige deur, die leidt naar het land, vanwaar niemand terug keert....

Maar plotseling opende hij zijn oogen weder wijd. Hij staarde verwonderd naar boven.

Met een floepend geluid was plotseling het gas uitgegaan, hetwelk het lood in den pot in vloeibaren toestand moest houden....

ZESDE HOOFDSTUK.

De beschermeling van Joan Beetle.

Raffles had zich voorgenomen thans geen minuut meer te laten verloren gaan, maar aanstonds alles wat mogelijk was in het werk te stellen, om de verblijfplaats van Brand te ontdekken. Hij begreep zeer goed wat de schurken van hem wilden, en evenzeer, dat Brand liever den vreeselijksten dood zou sterfen, dan zijn geheimen te verraden. Reeds in het gasthuis telefoneerde hij naar de politie, en stelde haar in kennis van de verdwijning van Brand, en hij wist nu wel, dat de Hoofd-commissaris en zijn mannen alles in het werk zouden stellen om den bekwamen helper van Raffles terug te vinden. Maar het kon hem toch niet onbekend zijn dat hunne pogingen, hoe goed ook bedoeld, weinig resultaten zouden hebben. Het sprak immers vanzelf, dat de schurken Brand gebracht zouden hebben naar een plek, waar zelfs de schranderste speurders hem niet zouden weten te vinden. En trouwens, wat zou hijzelf kunnen doen? Waarheen moest hij zich begeven? Waar was hier een aanknooppingspunt?

Er zaten reeds vele leden van de Bende gevangen, maar geen hunner zou er voor te vinden zijn de plek te verraden, waar dergelijke geheime rechtzittingen plaats hebben. Zij zouden zich van den domme houden, al was het slechts uit wraakzucht.

En toch moest hij iets doen, of hij voelde dat hij gek zou worden. Dit was iets, waarbij zijn gewone kalmte hem verliet, waarbij zelfs zijn stalen zenuwen hem dreigden te begeven.

Toen hij wilde heengaan, en in de vestibule

afscheid nam van den Directeur, voelde hij plotseling een zachte hand op zijn arm en toen hij zich omwendde, zag hij in het mooie, maar nu bleeke gezichtje van Joan Beetle, die op zachten toon zeide:

„Ik zou u gaarne enkele minuten spreken, mijnheer — Raffles! Ik geloof dat ik u iets van gewicht kan mededeelen,” voegde zij er haastig aan toe, toen zij bemerkte, dat Raffles een klein gebaar van ongeduld slechts met moeite bedwong.

„Wat is het dan?” vroeg Raffles, met een verlangenden blik naar buiten, waar alles hem scheen te roepen, om onmiddellijk aan het werk te gaan.

„Ik heb zoeven hier bezoek gekregen van een vrouw, die meent dat zij zeer veel aan mij verplicht is.

Zij heet Gabriëlle Dubois, en door haar vrienden wordt zij Ivy Flower genoemd, dat is haar bijnaam. Zij is....”

De verpleegster hield even op, in verwarring en blijkbaar naar woorden zoekend, en vervolgde toen:

„Zij heeft al een paar malen in de gevangenis gezeten, en fatsoenlijke menschen zouden natuurlijk den neus voor haar optrekken. Maar ik heb altijd erg medelijden met haar gehad, omdat ik geloofde dat zij wel zwak is, maar niet bepaald slecht. Zij is de minnares geweest van verscheidene leden van de Bende van het Kwade Oog, en eens is ze hier gebracht na een hevige vechtpartij met een andere vrouw, die haar erg had toegetakeld. Ik heb haar toen

verpleegd, met haar gesproken, en naderhand nog het een en ander voor haar kunnen doen...."

„Uw goede hart is algemeen bekend, Zuster," zeide Raffles. „Maar wat kan die vrouw...."

„Ik zal het u aanstonds zeggen! Zij heeft een paar malen al gepoogd zich te onttrekken aan den invloed van een zekeren Pad Harvey, die haar gedwongen heeft voor hem te stelen en nog veel verschrikkelijker dingen te doen, die ik niet durf noemen. Maar vanmorgen moet hij haar verschrikkelijk hebben mishandeld, en nu is ze zoeven bijna stervend hier gekomen, juist terwijl gij met den directeur sprak. En, heeft om mijn hulp gesmeekt. Alsof ik dat ongelukkige schepseltje zou kunnen helpen. Maar nu uw vriend verdwenen is, en nu gij zoo stellig gelooft dat hij in handen is gevallen van de Bende, nu dacht ik...."

Zij begon weer te hikkelen, werd beurtelings bleek en rood, en eindigde tenslotte snel:

„Wie kan zeggen of zij niets weet? Ik heb haar naar mijn eigen kamertje gebracht en daar ligt zij nu, bloedend en nu en dan gillend van woede en haat."

Raffles had de kleine hand van de verpleegster plotseling gegrepen en zeide op ernstigen toon:

„Wie weet of uw goede daden thans geen vruchten zullen opleveren, zuster! Breng mij maar aanstonds bij haar, als gij wilt, het is mogelijk dat die ongelukkige vrouw iets kan mededeelen, waaraan wij althans iets hebben!"

„Ik ben er van overtuigd!" riep Joan Beetle opgewonden uit. „Zij is nu ten einde raad, — zij zegt dat zij gezworen heeft zich op Harvey te wreken, ook al moest het haar eigen einde beteekenen. Met de grootste moeite heb ik haar tot kalmte kunnen brengen. Zij wilde eerst naar de politie gaan, maar dat durft zij niet, omdat zij nog altijd een kleine straf moet uitzitten, iets van een half jaar geloof ik."

„Laten wij aanstonds gaan!" drong Raffles aan. „Ik geloof dat ik den naam van den man, dien gij zoeven noemdet, vroeger al eens heb gehoord. En als gij op deze wijze zult hebben bijgedragen, om mijn vriend te redden, zuster, dan, dan zal ik niet weten hoe ik u mijn dank zal moeten betuigen. Gij weet zeer goed wie ik ben, maar ik ben een trouw vriend, op wien men altijd staat kan maken, en dat zal ik u dan kunnen bewijzen, wanneer gij ooit in moeilijke omstandigheden zoudt komen, al is dat van uw persoontje dan nauwelijks te verwachten."

Joan Beetle was zeer bleek geworden en in haar oogen verscheen voor een kort oogenblik iets dat Raffles had moeten verraden, hoe het in haar hart stond, als hij op dat oogenblik maar niet aan geheel andere dingen had gedacht, of als hij het had willen aanzien....

Nu wendde zij zich haastig om en ging Raffles voor door een aantal gangen naar een kraakzindelijk kamertje, juist het kamertje voor een verpleegstertje als Joan Beetle was.

Daar lag, op het heldere bed, wat eenmaal een mensch was geweest, een jong, levenslustig ding, en dat daar nu neerlag als een vertrapte vod, nauwelijks meer waard om op den vuilnishoop te werpen.

Een doodsbleeke vrouw, met ingevallen wangen, het voorhoofd besmeurd met bloed dat in korsten was opgedroogd, een oog blauw omrand, alsof er kort geleden een hevige stomp op was gegeven, en gekleed met de weelde der straatmadelieven, naar wie zij was genaamd.

Die eertijds mooie kleederen hingen haar nu als natte lappen om het lichaam, haar hoed was gedeukt, de roode schmink was gedeeltelijk van de lippen, in driftige bewegingen weggeveegd, en in de zwarte oogen was een doodelijke vermoedheid te lezen als van een opgejaagd dier.

Zij scheen het binnenkomen van Raffles nauwelijks te bemerken, maar stak aanstonds haar beide trillende armen naar de verpleegster uit, en begon het witte frissche handje, met groote vurigheid te kussen, terwijl ze in heftig snikken uitbarstte.

Maar Joan legde de vrije hand, koel als een bloem waarop de dauw nog ligt, op het brandende voorhoofd van Gabriëlle Dubois, en het was alsof die aanraking de ongelukkige vrouw plotseling tot kalmte bracht.

Zij liet zich achterover op het bed vallen, en begon snel achtereen woorden zonder zin te spreken, totdat Raffles op het bed toetrad en op zijn beurt zijn hand op het bebloede voorhoofd legde.

Het leek wel alsof er een magische kracht van die hand uitstroomde, want plotseling zweeg ze, sloeg de zwarte oogen op, en keek Raffles recht in het gelaat.

„Wie zijt gij?" vroeg zij toen heesch.

„Ik ben John Raffles!" begon Raffles eenvoudig. „Er is mij iets vreeselijks geschied en gij kunt mij helpen! Ik weet van Miss Beetle, dat gij het misschien doen wilt, omdat gij u te beklagen hebt over.... Pad Harvey!"

De vrouw liet een waanzinnig lachje hoo-

ren, dat als gillen klonk, en riep, terwijl het vermagerde lichaam schokte:

„Te beklagen! Dat is een goed woord! Ik heb mij over hem te beklagen, zooals men zich over de pest, of over een verschrikkelijk gebrek beklagt! Ik haat hem, ik heb hem vanmorgen gezegd dat ik hem nog eens zou dooden, en ik heb spijt, ik heb zulk een vreeselijken spijt, dat ik het al niet lang gedaan heb! Hij en zijn kameraden, het zijn beesten, gij kunt het u niet voorstellen! Als ik niet bang was voor de politie. . . dan zou ik. . .”

„Gij behoeft u om de politie volstrekt niet te bekommeren!” hernam Raffles haastig op dringenden toon. „Ik geef je mijn woord, arm, beklagenswaardig schepsel, dat je niets zult te lijden hebben, wanneer je mij nu wilt helpen! Integendeel, ik zal zorgen, dat je toekomst beter zal zijn dan je ellendig verleden. Wees alleen een beetje sterk, wees moedig, en alles kan nog ten goede voor je keeren! Zorg dat Miss Beetle naderhand trotsch op je kan zijn!”

Raffles had hier een gevoelige snaar aangeraakt en toevallig het beste gezegd wat hij maar kon zeggen. Want het geheele gelaat van de vrouw veranderde plotseling, het werd bijna zacht, er droop een traan langzaam over haar ingevallen wangen, en plotseling richtte zij zich een weinig op en zeide:

„Voor haar zou ik door een vuur gaan!”

„Als dat zoo is, Gabriëlle, zeg dan aan dezen heer of je misschien weet waar zijn vriend kan zijn.”

„Ik weet het!” antwoordde Gabriëlle kortaf. „Ik was vanochtend voor die verschrikkelijke ruzie met Harvey, bij hem, en ik wist van het plan van de ontvoering af, ook waar hij heen zou worden gebracht. Dat heb ik toevallig gehoord. Niemand weet het daarginds! Als ze het wisten zouden ze mij zeker dadelijk hebben doodgeslagen. Ik zal het u zeggen. Buk u een beetje naar mij toe, het spreken vermoeit me zoo. . . luister naar me. . .”

En ze begon met een telkens haperende stem te spreken.

Het was al duister, toen Raffles, na de vrouw in de hoede van Joan Beetle te hebben achtergelaten, die hem met bleek gelaat en verschrikte oogen nazag, eindelijk het gasthuis verliet, na zich nauwkeurig te hebben laten inlichten omtrent de plek waar Brand zich moest bevinden.

Zijn bedaardheid was teruggekeerd, nu hij

meer zekerheid had, en ondanks het feit, dat een zeer zware strijd hem thans nog wachtte. Want wat Gabriëlle Dubois hem gezegd had van de plek waar de gevangene moest zijn, deed hem beseffen, dat het uiterst moeilijk zou zijn, tot daar door te dringen, alle wachtposten te passeeren, alle gesloten deuren, zonder dat de toegang te spoedig ontdekt zou worden.

Maar hij wilde het ondernemen, en hij wist dat Henderson zich liever in stukken zou laten hakken, dan niet zijn aandeel in die onderneming op te eischen.

Hij begaf zich snel naar de garage, waar hij de auto onder de hoede van Henderson had achtergelaten, en keek niet om, en zag dus ook niet, hoe een jong verpleegstertje achter een tullen gordijn verborgen hem nog altijd na-keek, met een bleek, strak gezicht. . .

Raffles nam den reus aanstonds terzijde en stelde hem met enkele woorden op de hoogte. Henderson luisterde zwijgend, met gebalde vuisten, en een uitdrukking op zijn anders zoo goedig gelaat, die zijn vijanden schrik zou hebben ingeboezemd, als zij ze hadden kunnen zien.

„Laten wij er dadelijk heengaan, mylord!” fluisterde hij, heesch van nauwelijks bedwongen woede en wraakzucht. „Als wij maar niet te laat komen! Wie weet wat die schurken al met onzen armen mijnheer Brand gedaan hebben!”

„Wij zullen ons zooveel mogelijk haasten, James. Maar wij moeten ons eerst snel vermommen, zooals wij nu zijn hebben wij geen kans hoegenaamd om in het hol van den leeuw door te dringen. Bij den eersten stap zouden wij herkend worden. Rijdt zoo snel je kunt naar huis. De plek waar mijnheer Brand is, bevindt zich gelukkig niet ver daar van dan. Ik kom naast je zitten.”

De auto reed een paar tellen later de garage uit en nooit had de reus met zooveel durf en behendigheid den wagen door het drukke gewoel heengestuurd, niettemin oplettend, dat hij zich niet den toorn van een verkeersagent op den hals haalde. Ieder oponthoud moest thans vermeden worden.

Toen de auto een half uur later stilstond voor het kleine huis, hetwelk de drie avonturiers thans bewoonden, wendde Henderson zich tot Raffles met de vraag:

„Geen politie, mylord?”

„Neen, Henderson, ditmaal zullen wij het zonder haar hulp trachten te stellen. Zij zou maar opzien baren in die buurt vol geboefte, en ons plan doen mislukken. Wees er maar

zeker van, dat zij niet zullen aarzelen, mijnheer Brand onmiddellijk te dooden, zoodra zij onraad duchten. En nu snel voortgemaakt."

Het was volkomen donker, toen Raffles en Henderson het huis twintig minuten later weder door de achterdeur verlieten, die uitkwam op een duisteren achterweg.

En zelfs het wantrouwendst oog zou in die twee havelooze kerels, met dassen losgeknoopt om de bloote nekken, smerige sportschoenen aan de voeten, een pruim achter de kiezen, gelapte kleeren en een groote pet met breede klep diep in de oogen, den deftigen ouden heer en zijn negerchauffeur hebben herkend.

Beiden waren op alles voorbereid en goed gewapend. Raffles had zijn browning en eenige glazen, holle kogels, zorgvuldig in watten gepakt, en die een uiterst snelwerkend, verdoovend gas deden ontsnappen, wanneer zij gebroken werden. Ten afweer tegen hun eigen aanvalsmiddel droegen beide mannen in den zak een tweetal onderling verbonden buisjes, gevuld met een soort „patroon" in den vorm van de bekende anti-nicotinepatronen, waarvan enkele soorten pijpen voorzien kunnen worden, en die de werking van het gas zou neutraliseeren. Men behoefde daartoe niets anders te doen, dan beide pijpjes in de neusgaten te steken.

Zij liepen snel voort tot hun een taxi achterop reed. Raffles wenkte den chauffeur, die al wilde doorrijden zonder een woord te spreken, toen hij de havelooze plunje der beide verdachte kerels zag, maar bakzeil trok zoodra Raffles met wat geld begon te rammelen. Hij bracht hen een kwartier rijdens verder en hier stapten zij uit, de chauffeur werd betaald en vlug gingen zij te voet verder.

Het was bijna tien uur, toen zij ten slotte in de beruchte wijk aankwamen, die het doel van hun gevaarvolle onderneming was. Zij hadden zich zelfs den tijd niet gegund om te middagmalen, maar zij gevoelden geen honger.

„Waar moeten wij zijn, mylord?" vroeg Henderson op gedempten toon, terwijl hij eens om zich heen zag, naar de oude, vervallen huizen, de nauwe straatjes, de verdachte kroegen.

„In een sedert lang buiten dienst gesteld badhuis, James!" antwoordde Raffles. „Een dergelijke onderneming kon in deze wijk blijkbaar niet bestaan, en de bouwers hebben het, nadat het gesloten werd, laten vervallen, tot het weinig meer dan een bouwval is geworden. Blijf dicht aan mijn zijde, en kijk goed

uit, het is hier zoo donker als in een mijn-gang!"

Dicht naast elkander liepen de twee mannen voort, in gebukte houding, het hoofd tusschen de schouders weggetrokken, de kragen op, twee straatzwerfers, die men niet gaarne des avonds laat op een eenzamen weg zou ontmoeten.

Na ongeveer tien minuten loopens, stond Raffles stil in het midden van een steeg, aan een der zijden afgesloten door een houten schutting, waarin zich een wrakke deur bevond.

Raffles boog zich dicht naar Henderson toe en fluisterde hem in het oor:

„Hier beginnen de wachtposten al! Achter die deur moet een schildwacht staan. Het is een groot geluk, dat die ongelukkige vrouw Dubois mij heeft kunnen inlichten! Ik weet het wachtwoord en de wijze van kloppen voor dezen avond!"

„Wat doen we met dien kerel, mylord?"

„Niets, Henderson, tenminste voorloopig! Wij gaan hem eenvoudig voorbij en zeggen dat we een dringende boodschap hebben voor den kapitein. Maar natuurlijk, als hij achterdocht koestert, moet hij onschadelijk gemaakt worden! Vooruit nu."

Zij liepen door de steeg voort tot de schutting hen verder voortgaan belette. Raffles klopte op een eigenaardige wijze zacht op de deur en dadelijk klonk daarachter een fluisterstem die op schorren toon vroeg:

„Wie daar?"

„Voor den kapitein, van het hoofdkwartier!"

„Wachtwoord?"

„Het oog dat ziet — de mond die zwijgt!"

Een oogenblik later knarste een sleutel in een roestig slot en de deur ging open. De twee mannen betraden een binnenplaats, waarvan de uitgestrektheid zelfs ondanks de duisternis te raden was. Want op bijna zeventig meter afstand verrees de sombere massa van het voormalig badhuis, dat niemand had willen kopen. Aan de zijden was de binnenplaats afgesloten door muren van omstreeks drie meter hoogte.

De schildwacht hief een kaarslantaren naar de gezichten van de twee bezoekers op en hun uiterlijk scheen hem tevreden te stellen, want hij bromde, huiverend in zijn dunne overjas:

„Schiet maar op! Gewichtig nieuws?"

„Dat zul je over een uur wel merken, kameraad!" antwoordde Raffles spottend.

En hij trok Henderson met zich mede, die veel lust scheen te hebben, de kracht van zijn

vreeselijke vuisten op den deurwachter te beproeven.

Zij kwamen niet in het gebouw, alvorens zij nogmaals een deur hadden moeten passeeren, op dezelfde wijze bewaakt.

Maar hier dreigde de geheele onderneming te zullen mislukken. Want nauwelijks had de deurwachter de reusachtige gedaante van Henderson gezien, of hij wilde snel de gespreide vingers van de linkerhand in den mond steken om een schel alarmsignaal te fluiten.

Maar nog voor een enkel geluid zijn lippen had kunnen verlaten, had een vreeselijke slag, hem door Henderson toegebracht, zijn opzet verijdeld.

Nog voor het wankelend lichaam van den getroffene ter aarde was gestort, en daardoor de aandacht der bandieten had kunnen trekken, had Raffles den man in zijn armen opgevangen en snel op den vloer gevlijd. In een ommezien was hij gebonden, gekneveld en in een duisteren hoek gesleept.

Haastig vervolgden de twee mannen hun weg, nu zij zich niet meer behoefden te bekommeren om hun aftocht, en zich als het ware in den rug gedekt wisten.

Zij liepen door een soort van vestibule, waar ter zijde nog de resten van het kaartjesloket te zien waren, beklommen muistil een steenen trap en gingen vervolgens door een dubbele deur, waarin eertijds zeker matglas had gezeten.

Zij stonden nu in de zwemzaal. Door de hooge vensters drong slechts een zeer zwak licht naar binnen. Het was bijna niet mogelijk, iets in deze duistere ruimte te onderscheiden.

Het water, Raffles wist dit uit den mond van „Ivy Flower”, was reeds vele jaren geleden uit het bassin gelaten, en er hing een mufte lucht van vochtigheid en schimmel. Links en rechts rijden zich de kleedhokjes, sommigen geheel vergaan door het regenwater, dat door het lekke dak droop, anderen scheefgezakt.

Zij moesten hier zeer voorzichtig hun weg zoeken, want op slechts weinige meters van den ingang was het vier meter diepe deel van de betonnen zwemkom, en een val zou noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Maar Raffles, die evenals een kat in het donker scheen te kunnen zien, vatte Henderson bij de hand en voerde hem langs de kleedhokjes, tot hij voor een der laatste bleef stilstaan, en zijn vinger op de lippen legde.

Dit hokje had in vroeger dagen gediend om de voorwerpen te bewaren, zooals zwemlijnen, kurken gordels, haken, schepnetjes voor het

opvisschen van ongerechtigheden uit het bassinwater, welke de instructeurs gebruiken.

Maar daar bevond zich ook in den vloer het kleine, vierkante gat, waardoorheen destijds de badjongens hun vracht zwembroekjes en gebruikte handdoeken stortten, die dan terecht kwamen in de waschruimte, waar ze onmiddellijk gereinigd werden in de reusachtige waschketels.

Door dit gat nu plachten de bandieten af te dalen naar die thans ongebruikte onderaardsche ruimten, groote droogkelders, de stookzaal, de machinekamer, en zalen voor het bewaren van allerlei materiaal.

Raffles stond een oogenblik over de opening gebukt, en luisterde met de meeste aandacht. Hij bemerkte een zwak schijnsel daar omlaag, en hij hoorde heel flauwtjes een geluid dat op dronkemansgelach geleek.

Hij wenkte Henderson, en fluisterde hem in:

„Klim langs de ladder naar beneden, dan zal ik haar optrekken en mij aan den rand van het luik laten zakken, zoodat je mij bij de enkels kunt vatten en neerlaten. Op die wijze kunnen wij de bandieten opsluiten tot er politie komt, want ook daar beneden is een uitgang, gemakkelijker te bereiken dan dit holl!”

Zwijgend klom de reus, en niet zonder moeite, want hij kon nauwelijks door de nauwe opening, naar beneden. Raffles trok de ladder op, legde haar neder en liet zich zoover zakken, tot zijn lichaam gestrekt hing, aan zijn handen.

Door zich ver uit te rekken kon Henderson juist zijn enkels vatten.

Voor bijna ieder ander man was de toer bijna onuitvoerbaar, de reus verrichtte hem zonder eenige inspanning en zette Raffles zachtjes naast zich op den grond, alsof hij een drie-maandskindje geweest ware. . . .

Nog even luisterden zij, en daarop gingen zij onbevreesd de vaag verlichte gang in, die zich voor hen uitstreckte.

Zij liepen langs de deur, waarachter nu duidelijk gelach en ruwe vloeken klonken, en toen stond Raffles opnieuw stil, voor een stevige, met ijzer beslagen deur, en bracht zijn oog voor een kleine, ronde opening. Hij verbleekte schrikkelijk bij wat hij zag: Brand uitgestrekt op een pijnbank, en boven zijn hoofd een toestel, waarvan hij de afschuwelijke beteekenis aanstonds begreep.

„Aan het werk!” beval hij kortaf. „De neuspatronen! Wij zullen er korte metten mee maken, er is geen tijd te verliezen, mijnheer Brand is hiernaast!”

Beiden staken zich de veerende patronenbuisjes in de neusgaten en daarop klopte Raffles op de hem bekende wijze op de andere deur, gereed om zijn gaskogeltjes te werpen, en noemde even later het wachtwoord.

De deur kierde open, nadat het daar binnen plotseling stil was geworden, en door die kier, voor de bandiet die ze geopend had de deur weer kon sluiten, wierp Raffles een zijner gasbommen stuk op den steenen vloer. Er klonk luid gevloek, de man trachtte de deur dicht te werpen, maar reeds had Henderson er zijn grooten voet tusschen gewrongen. De bandieten hadden niet eens den tijd om te schieten, zoo bliksemsnel deed het uitstrooimende gas zijn uitwerking gevoelen. Als ke-

gels vielen zij op en door elkaar en lagen stil.

Het overige was een zaak van enkele minuten. Raffles draaide allereerst de gaskraan om, vond een sleutelbos bij een der bedwelmde schurken, en opende haastig de deur van den martelkelder, waar Charles Brand hem met een glimlach, ondanks zijn van pijn verwrongen trekken begroette....

Een kwartier later deed de politie op aanwijzing van Raffles een inval, maar zij vond helaas slechts de bewustelooze bandieten in de badhuisruïne, de overigen die de ontsnapping hadden ontdekt, hadden juist bijtijds het hazenpad gekozen.

De volgende aflevering (Nr. 622) bevat .

Het Meisje met de Blauwe Oogen.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885